

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 708

HET GEHEIM VAN DEN RUS.

1.50 fr.

Plotseling sprong het deurtje van het verborgen vak open en kraakte een revolverschot.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

Het geheim van den Rus

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Opwinding in Scotland Yard.

Het ging zeer druk en luidruchtig toe op het hoofdbureau van politie te Londen, over de geheele wereld bekend als Scotland Yard.

De agenten van politie liepen als opgeschrikte hazen net kolossale gebouw in en uit, sommige voorzien van dikke tasschen, waarin zij blijkbaar gewichtige documenten vervoerden en die zij met de grootste zorgvuldigheid tegen den borst aandrukten.

De portier moest telkens bezoekers te woord staan, die blijkbaar inlichtingen kwamen geven omtrent een of andere gewichtige zaak.

In zijn kamer stond de telefoon geen oogeblik stil, evenmin trouwens als in de andere vertrekken van het gebouw.

In de groote zaal waar de telefoon-centrale was aangebracht en bediend werd door een dozijn telefonisten, heerschte een staat van opwinding, die aan het ongeloofelijke grensde.

Voortdurend draafden hier klerken in en uit, die de geschreven inlichtingen weggristen onder de handen van den schrijver, aan wien de telefonisten ze onder het opnemen gedictieerd hadden.

In het fraai gemeubelde vertrek van den hoofdinspecteur Baxter zag het er uit als een bijenkorf.

De geweldige man zelf liep als een beer in zijn kooi, met de handen op zijn rug gevouwen, heen en weer en dicteerde op korten toon aan zijn secretaris Marholm, die in een hoek voor zijn schrijfbureau gezeten was en de eenige scheen te zijn, aan wien al deze drukte voorbijging, zonder dat hij er ook maar in het minste door bewogen werd.

Aan het venster stond de krachtig gebouwde ineengedrongen figuur van inspecteur Sullivan, die schijnbaar onverschillig uit het raam keek, maar geen woord verloor van wat zijn onmiddellijke chef dicteerde.

Onophoudelijk kwamen er politieagenten binnen, die stapels paperassen op de tafel van den hoofdinspecteur deponeerden, en dan weer verdwenen, naar het scheen alleen om weder terug te keeren met nieuwe stapels.

Nu en dan wierp Baxter een wanhopigen blik op dezen papierberg en woelde zich met de hand door de haren, om dan met hernieuwe vlijt den

ongelukkigen Marholm aan het werk te zetten.

Eindelijk bromde hij barsch:

— Zoo, houdt nu maar op, Marholm! Het is voor vanmorgen al weer genoeg.

— Het doet er niet toe, of ik veel werk, mijnheer Baxter, zeide de secretaris kalm, als het maar succes had wat ik deed. Maar ik zend de bevelen, die gij mij gedictieerd hebt, uwe instructies en uwe aanwijzingen nu al zes dagen lang naar alle windrichtingen, zonder dat ik er eenig merkbaar resultaat van zie.

— Is dat soms mijn schuld? kwam Baxter nijdig. Ik heb de politieagenten toch niet gezegd, dat hunne pogingen vruchteloos moesten blijven. Hoe is het mogelijk, dat men na zes dagen zoekens den dader van die inbraak niet kan opsporen.

— De daders, mijnheer Baxter, kwam de kalme stem van Sullivan van het raam.

— Hoe zoo, mijnheer Sullivan? vroeg Baxter op ongeduldigen toon. Weet gij zoo zeker, dat er meer dan een is geweest?

— Dat moet wel, mijnheer Baxter, als de man tenminste geen vier handen heeft gehad.

— Wat bedoelt gij daarmee, Sullivan?

— Niets anders dan dat er twee afdrucken van vingers gevonden zijn op eenige meubelen in het vertrek van den woekeraar Gregor Wasileff, waar de inbraak gepleegd is.

Even heerschte er een gespannen zwijgen in het vertrek.

Toen hernam Baxter op heel wat zachteren toon:

— Dat is waar — ik had het heelemaal vergeten!

Het staat in het rapport daar, merkte nu de secretaris op zijn gewonen lijmerigen toon op, die den hoofdinspecteur soms tot razernij kon brengen.

— In welk rapport? vroeg Baxter woedend.

— Dat daar — boven op dien derden stapel, die daar op uw tafel ligt. Het draagt het nummer honderd twee en dertig, letter D...

Sullivan had zonder een woord te zeggen, naar deze woordenwisseling geluisterd.

Dergelijke twistgesprekken tusschen zijn hoofdinspecteur en diens secretaris kwamen zoo veelvuldig voor, dat hij er bijna aan gewend raakte.

— Wij nemen dus aan, zeide Baxter, waarschijnlijk voor de tiende maal sedert dien dag, dat er minstens twee misdadigers aan deze brutale misdaad hebben deelgenomen, maar nu moet gij mij eens zeggen, Sullivan, hoe het in 's hemelsnaam mogelijk is, dat men de daders nog niet heeft kunnen vinden.

— Waarschijnlijk zijn zij gevlucht, zeide Sullivan kalm.

— Gevlucht! Gevlucht! riep Baxter ongeduldig uit. Wat drommel is dat! Zij hadden niet mogen vluchten.

— Misschien is dat hun wel ontgaan in de opwinding, mijnheer Baxter, zeide Sullivan steeds even bedaard.

Baxter keek hem even aan, niet wetende, of hij beleedigd zou zijn of niet en vervolgde toen:

— Maar die vingerafdrucken, Sullivan, waarvan gij spreekt, kunnen die ons dan niet op hun spoor brengen? Gij hebt toch zeker het geheele register met afdrucken al nagezien en vergeleken?

— Ja, maar ik heb in het geheele boek niets kunnen vinden, dat op deze zonderlinge afdrucken gelijkijkt.

— Dus dan zou niemand, wiens vingerafdrucken in ons misdadigers-album voorkomen, de inbraak bij den woekeraar hebben kunnen plegen?

— Ja, zeide Sullivan, dat vloeit daar tenminste logisch uit voort.

Weer keek de hoofdinspecteur zijn ondergeschikte doordringend aan, maar geen spier op diens gelaat bewoog.

— Ik behoeft u natuurlijk niet te vragen, Sullivan, of gij ook buiten Londen al nasporingen hebt laten doen.

— Dat is de zevende maal, klonk de lijmerige stem uit den hoek.

Baxter keerde zich woedend om.

— Wat is de zevende maal, Marholm? vroeg hij, met een rood, toornig gezicht.

— Dat u die vraag aan den inspecteur stelt, mijnheer Baxter.

— Ik moet je beleefd, maar dringend verzoeken, Marholm, dergelijke opmerkingen voortaan bij je te houden! riep Baxter, ik zal de malen, dat ik mijnheer Sullivan iets vraag, wel zelf tellen. Houdt je bezig met het vermenigvuldigen van mijn bevelen, en anders nergens mee!

— Zoals u beveelt, mijnheer Baxter, zeide Marholm.

Sullivan had met onverschillig gelaat toegekeerd. Hij was nu al zoo gewend aan dergelijke incidenten, dat hij er in het geheel niet meer op lette.

— Het spreekt van zelf, zeide hij, dat ik niet alleen te Londen, maar ook te Manchester, Leeds en verder in alle kustplaatsen van Engeland en Schotland onderzoek heb laten doen. Ook heb ik de politie te Parijs, Berlijn en Weenen geseind, zonder het minste resultaat evenwel; het lijkt wel of de daders door den grond gezonken zijn.

— Zijn er in het geheel geen andere aanwijzingen, dan die vingerafdrucken, waarvan gij gesproken hebt?

— In het geheel geen!

— Hoeveel, zegt gij, is er ook weer ontvreemd?

— Negen duizend pond sterling, zeven shillings en 8 pence, kwam de saaië stem uit den hoek.

— Vroeg ik jou wat, Marholm? zoo wendde Baxter zich woedend tot zijn secretaris.

— Neen, mijnheer Baxter, maar ik heb mijnheer Sullivan het antwoord willen besparen.

— De secretaris heeft het bedrag tot op een penny na genoemd, mijnheer Baxter, zeide nu Sullivan kalm.

— En daar is niets van teruggevonden?

— Niets!

— Den woekeraar zelf is immers niets overkomen?

— Niets anders dan dat men hem gebonden en gekneveld had.

— En heeft hij de inbrekers niet herkend?

— In het rapport staat, dat zij gemaskerd waren! klonk opnieuw het misthoornachtige geluid van den secretaris uit den hoek.

Baxter deed eenige dreigende stappen naar Marholm, en zeide, zooveel mogelijk zijn woede inhoudend:

— Marholm, ik heb je diensten voor het oogenblik niet meer noodig, je kunt nu wel gaan lunchen, als je wilt.

— Uitstekend, mijnheer Baxter, zeide deze, terwijl hij langzaam opstond en zijn overjas aantrok.

Maar voor hij de deur zou uitgaan en den knop reeds in de hand hield, zeide de secretaris nogmaals, terwijl hij op de schrijftafel van zijn chef wees:

— Het rapport over de zaak Wassileff ligt boven op dien eersten stapel daar, nummer honderd twee en dertig D.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen, juist toen Baxter bezig was een keuze te doen tusschen den zwaren glazen inktkoker en een looden pressepapier, om deze zijn secretaris naar het hoofd te gooien.

Met een zucht van verlichting liet de hoofdinspecteur zich in zijn schrijfstoel zakken, toen zijn secretaris verdwenen was.

— Nu kunnen wij rustiger praten, Sullivan, zeide hij. Die vreeselijke Marholm brengt mij altijd van mijn onderwerp af. Je zeide dus, dat de inbreker...

— De inbrekers, mijn heer Baxter.

— Juist, de inbrekers hebben Wassileff bedweld en gebonden en toen ongestoord de brandkast voor een groot gedeelte leeggehaald.

— Ja, zij hebben zich alleen van het goud meester gemaakt en alle effecten zorgvuldig laten liggen, benevens eenige gouden voorwer-

pen van groote waarde, die den woekeraar zeker in onderpand waren gegeven. Dat zij de effecten hebben laten liggen, kan ik mij voorstellen, omdat het steeds met gevaar gepaard gaat, deze te verzilveren — maar ik moet bekennen, dat het mij niet klaar is, waarom zij die kostelijke gouden voorwerpen niet hebben meegenomen.

— Dat is mij ook niet zeer helder, hernam Baxter, ofschoon het hem in waarheid volmaakt duister was.

— Maar voor het overige zijn de inbrekers te werk gegaan met een stoutmoedigheid en behendigheid, die aan het ongelooflijke grenzen, vervolgde Sullivan. Ik heb in mijn leven al heel wat inbraken moeten onderzoeken en ik mag zeggen: ook helpen ontdekken en bestraffen, maar de staaltjes van inbrekerskunst, die ik hier te Londen sedert mijn indiensttreding onder de oogen heb gekregen, gaan alles te boven, wat ik in dat opzicht heb beleefd!

— Ik meen mij te herinneren, waarde Sullivan, dat gij mij al reeds hebt medegedeeld, dat verscheidene dezer buitengewone inbraken een zekere opvallende overeenkomst met elkander toonen, waaruit volgens u zou blijken, dat zij door dezelfde personen gepleegd moeten zijn.

— En daar blijf ik ook bij, mijnheer Baxter! Inderdaad worden de slachtoffers nooit gedood, maar steeds gebonden en gekneveld, — de andere bewoners van het huis merken nooit iets, zien of hooren niets, de sterkste brandkasten worden binnen enkele uren geforceerd, volgens een methode, die ik niet ken en die zeker het beroepsgeheim van de inbrekers is; ook het bedienden-personeel blijft altijd volmaakt onkundig van deze misdrijven.

Baxter ging zuchtend weder in zijn stoel zitten en wreef zich met de hand onder de vleezige kin.

— Het is wel treurig, dat wij die zaak nu moeten opgeven.

— Opgeven, mijnheer Baxter? hoe komt gij daarbij? riep Sullivan uit.

— Maar denkt gij dan in ernst, dat deze zenuwsloopende arbeid, waaraan ik mij nu sedert zes dagen te buiten ga, werkelijk nog eenig nut kan hebben?

— Dat weet ik niet, mijnheer Baxter, maar ik ben vastbesloten, de geheimzinnige misdadigers in handen te krijgen, die deze inbraken plegen.

— Waarom noemt ge hen „geheimzinnig”, als ik vragen mag?

— Moet ik u dat nog zeggen? riep Sullivan uit. Hebt gij dan nog niet zelf begrepen, dat deze weergalooze misdaden alleen gepleegd kunnen zijn door den man en zijn handlanger, dien wij

nu reeds zoo geruimen tijd zoeken? Die wij reeds enkele malen bijna hebben kunnen grijpen en die ons toch nog ontsnapt zijn?

— John Raffles, wilt gij zeggen, riep Baxter, terwijl zijn gelaat een vale kleur aannam.

— Wien zou ik anders bedoelen? hernam Sullivan. Want er is nog iets anders merkwaardigs in al deze misdaden, dat mij pas onlangs is opgevallen.

— Wat dan?

— Ik heb opgemerkt, dat de diefstallen, door John Raffles gepleegd, steeds personen betroffen of instellingen, die het geroofde geld verkregen hebben op een wijze, die eigenlijk het licht niet kan verdragen. En waar dit niet het geval is, leest men steeds eenige dagen na een groote inbraak in de bladen van een groote gift, door een geheimzinnig personage, hetwelk de begiftigde instelling nooit te zien heeft gekregen, geschonken. Hebt gij zelf nooit eenig verband gelegd tusschen beide feiten?

— Ik moet u eerlijk bekennen, Sullivan dat...

— Nu, mijnheer Baxter, ik heb dat wel gedaan! Ik heb de gewoonte een paar Londensche bladen met de grootste aandacht van a tot z te lezen en zodoende is mij het zonderlinge feit opgevallen, dat ik u daareven meedeelde.

— Gij wilt daarmede zeggen, dat John Raffles, telkens nadat hij een goeden slag geslagen heeft, een deel van het geroofde geld aan liefdadige doeleinden besteedt?

— Dat zou mij volstrekt niet verwonderen.

— Maar dat zou voor ons toch geen beletsel mogen zijn om hem te arresteeren, als wij hem te pakken konden krijgen?

— Op die vraag zal ik u wel niet behoeven te antwoorden, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan op korten toon. Ik weet niet of het aan mijn opleiding ligt, maar ik beschouw iemand die steelt als een dief, om welke reden hij het ook doet. Dat heeft de justitie uit te maken, niet ik.

— Ik ben het volmaakt met je eens, Sullivan! Er blijft ons dus niets anders te doen dan dezen John Raffles te arresteeren.

— Juist, mijnheer Baxter! En dat is dan ook het eenige wat ons tot dusverre nog niet geheel en al gelukt is, zeide Sullivan.

— En ik vrees, dat het ons ook wel niet gelukken zal, zeide Baxter zuchtend. Zes dagen lang heeft het geheele politiecorps van Londen bijna geen rust noch duur en toch is het er nog niet in geslaagd, zelfs maar het minste spoor te vinden!

— Mijnheer Baxter, gij hebt mij van den aanvang af carte blanche in deze zaak gegeven en ik moet u dringend verzoeken, mij ook voortaan mijn gang te laten gaan, al zoudt gij zelf het onderzoek willen staken, zeide Sullivan, wiens gelaat een harde uitdrukking had aangenomen.

— Gij geeft het dus niet op?

— Neen! Ik heb het mij nu eenmaal in het hoofd gezet om dezen geheimzinnigen onbekende onschadelijk te maken. Ik weet dat het zeer moeilijk zal zijn, want deze schrandere misdadiger moet zich op verbluffende wijze weten te vermommen. Maar hoe dan ook, mijn eer is er mede gemoeid, en ik zal dag en nacht arbeiden, totdat ik het raadsel, dat John Raffles heet, heb opgelost.

— Zooals gij wilt, maar ik voorspel u, dat u een zware taak te wachten staat.

— Een zeer zware, dat weet ik. Maar dit zal mij toch niet weerhouden om met alle macht aan het werk te gaan.

— Wilt gij dat ik de geheele zaak aan u overdraag? vroeg Baxter gretig, die met blijdschap deze aangelegenheid aangreep, om zich van het onderzoek af te maken, wat hem toch geen eer, maar daarentegen een massa beslommingen bezorgde.

— Ik verlang niets liever, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan haastig. Gij kunt gerust alles aan mij overlaten.

— Maar als Raffles gevangen mocht worden?

— Dan zal ik niet nalaten ook uw naam te noemen, zeide Sullivan, die met moeite een minachtend glimlachje verborg.

HOOFDSTUK II.

Sullivan tijgt aan het werk.

In den namiddag van dienzelfden dag was de jonge inspecteur van politie, die reeds de aandacht van de hoogste politieautoriteiten op zich gevestigd had, door de wijze waarop hij licht had gebracht in eenige duistere zaken, in zijn

particuliere woning bezig zich te vermommen.

Hij koos daartoe het uiterlijk van een tamelijk bejaarden taxichauffeur, en het moet gezegd worden, dat hij zijn werk niet zonder bekwaamheid deed, en dat slechts een zeer scherp toe-

ziend oog, onder de met zorg aangebrachte schmink en de rossige pruik den jongen inspecteur van politie Sullivan zou hebben herkend.

Toen hij gereed was, borg hij zijn inspecteursuniform zorgvuldig weg, gaf zijn vertrouwde hospita de noodige instructies en ging toen nog even naar het gebouw van Scotland Yard, om zich daar door zijn chef de noodige legitimatiepapieren te laten geven, die hij bij een mogelijke arrestatie noodig zou hebben.

Toen hij in het bureau van Baxter trad, zat deze in zijn hemdsmouwen achterover geleund in zijn makkelijken stoel voor zijn schrijftafel, waarvan het blad thans geheel bevrijd was van alles wat naar rapporten over de zaak Wassileff zweemde.

De brave hoofdinspecteur had zich gehaast „dien vervelenden rommel” onmiddellijk naar het privé kantoor van zijn rechterhand te laten brengen, zoodra deze de geheele leiding van de zaak op zich had genomen.

De groote man stond vertoornd op, toen de chauffeur binnen trad en vroeg barsch:

— Wat moet jij hier? Hoe durf je hier binnentreden, zonder aangediend te zijn?

— Ik kom mijn papieren halen, mijnheer Baxter, zeide Sullivan met zijn gewone stem, die Baxter dadelijk herkende.

— Zijt gij het, Sullivan? riep hij verbaasd en vol bewondering uit, je bent prachtig vermomd. Wat wou je dan hebben?

— Een machtiging om tot arrestatie over te gaan.

— Die kun je krijgen, maar ik denk niet, dat je er spoedig gebruik van zult kunnen maken.

Sullivan haalde de schouders op.

— Ik moet er toch in ieder geval op geprepareerd zijn, zeide hij.

— Marholm, vul jij eens een formulier in, beval Baxter zijn secretaris.

Deze voldeed aan de opdracht en even later had Sullivan een bevel tot inhechtenisneming.

— Ik zou wel eens willen weten, waaraan je John Raffles weet te herkennen, zeide Baxter, toen Sullivan hem de hand tot afscheid reikte.

— Als hij werkelijk degene is, die de inbraak gepleegd heeft, zeide de jonge inspecteur, dan zal het niet zoo moeilijk zijn! Gij zult u wel herinneren, dat wij aan den bovenhoek van de brandkast en op den vloer in de onmiddellijke nabijheid van dat meubel duidelijk bloedsporen hebben waargenomen, die er op wijzen, dat de inbreker of de hand gewond heeft bij het forceeren van de kast, of misschien wel met het hoofd er tegen aan is gevallen.

— Dat is volstrekt niet zoo onmogelijk, en nu denkt gij zeker dat hij nog een litteken van die wond moet dragen?

— Op zijn best! Want er was zooveel bloed te vinden, dat wij gerust kunnen aannemen, dat Raffles, of anders zijn handlanger, tamelijk erg gekneusd is, en misschien wel een verband of een pleister draagt.

— Nu, ik hoop dat gij succes hebt met uw onderneming, beste Sullivan, en ik houd u aan uw belofte dat gij de eer niet alleen voor u zelf zult opeischen.

— Daar kunt gij op rekenen.

Nogmaals drukten de beide politiemannen el-kander de hand en daarop verliet Sullivan het gebouw.

Hij keek even besluiteloos om zich heen en mompelde toen in zich zelf:

— Het is niet aangenaam, dat ik het mij zelf moet bekennen, maar het doet er eigenlijk zeer weinig toe, waarheen ik ga. Het een is even goed als het andere, ik zal het van het toeval moeten laten afhangen.

Hij liep nu naar de eerste de beste remise van huurauto's, liet den opzichter zijn legitimatiebewijs zien en huurde voor den geheelen dag een der beste auto's.

— Maar hoe doet gij nu, als iemand u aanroept, mijnheer? vroeg de opzichter, toen Sullivan zou wegrijden.

— O, die negeer ik heel eenvoudig, antwoordde inspecteur kalm, terwijl hij den hefboom overhaalde en de auto in beweging bracht.

— Het is het beste, zeide hij onder het rijden bij zichzelf, dat ik maar eens een kijkje ga nemen in East End, daar komen nog al veel lieden van verdacht allooi bijeen, en misschien heeft mijn groote onbekende daar wel zijn kwartier.

Hij stuurde dus de auto naar deze volkrijkste buurt van Londen, die door de heffe des volks wordt bewoond en reed daar uren lang rond, voor zoover dit in de nauwe straten ging, zonder dat hij ook maar het minste spoor van den gezochte ontdekte.

Reeds had hij eenige keeren dwars door haasthebbende heeren heengereden, die hem aanriepen om van zijn auto gebruik te maken, tot groote verontwaardiging van deze aspirant-passagiers.

Het begon nu naar zes uur te loopen en de maag van den jongen inspecteur begon te knorren op een wijze, die niet te miskennen was.

— Ik zal voor vandaag de poging maar opgeven, zeide hij zuchtend, en ik weet ook waarlijk niet, of ik wel de goede methode te baat heb genomen? Ik heb er niet het flauwste idee van, hoe mijn man er ongeveer kan uitzien en al wist ik het.... men zou evengoed naar een naald in een hooiberg kunnen zoeken, als naar een bepaald persoon in een wereldstad als Londen.

Kom, laat ik de auto maar ergens stallen en hier in de buurt wat eten. De café's zien er wel niet al te aantrekkelijk uit, maar ik heb niet veel keus, de honger begint te knagen.

Hij bracht de auto naar een garage en begaf zich vervolgens naar een klein café, dat er tamelijk fatsoenlijk uitzag en dat hij op eenigen afstand van de auto-garage had opgemerkt.

Toen hij daar binnentrad, was de gelagkamer zoo goed als geheel verlaten.

Vlak bij de deur zat een marskramer, die langzaam een kop koffie leegslurpte en een eindje verder een bloemenverkoopstertje, een kind van een jaar of veertien, met holle wangen en den honger op het gelaat geschilderd.

De caféhouder zat achter een zinken toonbank en scheen te slapen.

Sullivan trad op den man toe en klopte hem zachtjes op den schouder.

— Zeg eens, patroon, zeide hij, ik heb den geheelen dag rondgereden en heb wel trek in wat hartigs, heb je wat voor mij te eten?

— Wel man, zeide de waard, je komt een uur over den tijd, de hond zal wel in den pot zijn, maar ik zal eens aan de vrouw gaan vragen, of er nog wat is. Je bent hier zeker niet uit de buurt, maat, want ik ken heel wat koetsiers en chauffeurs, die bij mij eten, maar jou gezicht heb ik nog nooit gezien.

— Dat kan wel, zeide Sullivan onverschillig. Ik ben uit de noordelijke wijk en heb hier een passagier in de buurt moeten afzetten. Het was een rit van bijna een uur.

— Nu, wacht maar even, dan zal ik eens kijken, of er nog wat voor je te eten is.

Sullivan ging op een stoel bij een tafeltje midden in de gelagkamer zitten, om de terugkomst van den caféhouder af te wachten.

Het was zeer stil in het lage zaaltje en men hoorde aanvankelijk niets dan het slurpgeluid van den ouden marskramer, die zijn kop koffie leeg dronk, maar plotseling bereikten de klanken van een zacht gefluisterd gesprek het oor van den gewaanden chauffeur.

Eerst zonder er bijzonder acht op te geven, maar spoedig met meer belangstelling spitste hij de ooren.

Het gesprek werd achter zijn rug in de Fransche taal uitgevoerd.

Zonder zich om te draaien, haalde Sullivan snel een klein zakspiegeltje uit zijn binnenzak, bevestigde dit in den bodem van zijn pet en bracht deze onopgemerkt voor het gelaat.

Hij wierp een blik in het spiegeltje en zag nu, dat de twee sprekers als kadewerkers gekleed waren.

Maar plotseling begon de pet in zijn handen

te sidderen, toen hij bemerkte, dat een dezer mannen, een rijzige kerel met gebronsd gelaat, midden over het voorhoofd een zwarte pleister droeg.

Juist op dat oogenblik kwam de waard terug, met een blad waarop een bord en eenige schotels.

— Ik heb nog op het nippertje iets voor je kunnen redden, maat, zeide de man op gullen toon.

— Zet alles daar maar neer, zeide Sullivan op zachten toon, terwijl hij den waard met een hoofdknik naar den tegenovergestelden wand wees, waarin zich een klein trapje bevond, die naar een soort opkamertje leidde, waar de twee sjouwers hun gesprek voerden.

De waard zette de schotels op het tafeltje dicht naast het trapje neder en Sullivan nam plaats.

Terwijl hij at, zette hij beide ooren goed open en daar hij een uiterst fijn gehoor had, kon hij enkele brokstukken opvangen van het gesprek, dat hem in de hoogste mate belang inboezemde.

— Twee Londensche kadewerkers, Fransch pratend, dat is merkwaardig, mompelde hij in zich zelf. Zou de voorzienigheid mij nu werkelijk den weg van dien onvindbaren Raffles hebben doen kruisen? Zou het lot mij zoo gunstig zijn geweest? Het is bijna te mooi, om waar te kunnen zijn.

Hij schoof nog wat dichtër naar het trapje en luisterde opmerkzaam.

De kadewerkers in het afzonderlijk vertrekje hadden ieder een glas ale voor zich en schenen niets te hebben gemerkt, van wat er in de groote gelagkamer plaats vond. Of, zoo zij het wel bemerkten hadden, schenen zij er niet het minste gewicht aan te hechten.

De oudste van deze twee mannen had een donker gebronsd gelaat, waarbij zijn lichtgrijze oogen zonderling afstaken.

Zijn metgezel was kleiner, lenig, gespierd en zijn nog jong gelaat vertoonde de sporen van een leven vol harden arbeid.

— Dus je wilt niet luisteren naar mijn raad, om nog eenige weken te wachten voor wij weer aan den slag gaan, Edward? vroeg de jongste der beide mannen.

— Ik zie niet in, waarom, antwoordde de ander.

— Maar de wond op je voorhoofd is nog niet genezen?

— O, dat doet er niets toe! Dat is een quaestie van een dag of drie, vier. En wij kunnen de onderneming niet heel lang meer uitstellen, want ik heb gehoord, dat onze man de volgende week reeds naar zijn vaderland vertrekt.

— Maar had het dan tenminste niet op den dertienden vastgesteld, fluisterde de ander, en nog wel op een Vrijdag!

— Aha, ben jij bijgeloovig geworden? Kom, hecht toch niet aan dergelijke bakerpraatjes!

— Nu, jij moet het zelf weten. Waar is het?

— In een villa aan de Grosvenor Street in de wijk van Hampstead.

— Gaan wij er samen heen?

— Ja, dat is het beste, want wij hebben met een mannetjesputter te doen.

— Wie is ditmaal het uitverkoren slachtoffer?

— Een Rus, Iwan Dostojeff geheeten.

— Wat doet hij voor den kost?

— Hier uitgaan en het geld stuk smijten en in Rusland zijn regeering bestelen. De man is inspecteur van de Staatsspoorwegen, en je weet wel wat dat in een land als Rusland, zelfs in het bolsjewistische Rusland van thans, wil zeggen.

— O, maar nu doe je toch den Russischen beambtenstand onrecht, Edward. Het zijn toch niet allen liegers en bedriegers?

— Neen, niet allen, antwoordde de ander kalm. Ik heb eens gehoord van een Russischen ambtenaar, die al het geld, dat hij als ontvanger ontving onverminderd in de schatkist stortte, — de man is in het dwangbuis overleden!

— Wat overdrijf je! lachte de ander.

— Nu, laten we dan maar zeggen, dat ik overdrijf, zeide de man met het gebronsde gelaat onverschillig, maar van dezen Iwan Dostojeff weet ik in ieder geval heel zeker, dat hij de Sovjets voor eenige millioenen roebel heeft opgelicht.

— Hij moet het zijn, mompelde de gewaande chauffeur. Dat gewonde voorhoofd, die manier om een zeker soort rijke menschen te bestelen....

Hij had een notitieboekje te voorschijn gehaald en vliegensvlug den naam van den Rus en diens adres genoteerd.

— Ik zou lust hebben om hem te arresteren, bromde hij, maar ik kan niet inzien, hoe ik dat op dit oogenblik zou moeten doen. Ik ben geheel

alleen en het is krankzinnigheid, te willen trachten die twee sterke kerels zonder hulp te arresteren. Ik ben niet gewapend ook en zelfs al was dat zoo..... Zij zullen natuurlijk ook wel een revolver op zak dragen. Maar dat is niets. Vrijdag den dertienden Juni zullen wij elkaar nader spreken.

Hij stond snel op om heen te gaan en trok in zijn haast zijn bord mede van tafel, dat in scherven op den grond viel.

Plotseling verstomde het gesprek in het opkamtje.

De waard, die weer in slaap was gevallen achter de toonbank, kwam toelopen.

De gewaande chauffeur haalde zijn portemonnaie uit zijn zak en betaalde.

Toen hij daarmee gereed was en opkeek, zag hij juist hoe de twee lichtgrijze oogen van den grootsten kadewerker hem onderzoekend aankeken.

Ook zijn metgezel was het trapje afgedaald en stond met de handen in de zakken, zachtjes fluitend den chauffeur op te nemen.

Deze zette zijn pet op, nam zijn cape en verwijderde zich haastig, nagekeken door de beide kadewerkers.

— Hm! kwam de oudste der twee mannen, terwijl hij zijn metgezel aankeek.

— Hm! bromde deze, als eenig antwoord.

Daarop wendde de oudste zich tot den caféhouder met de vraag:

— Heeft die brave chauffeur lang op die plaats gezeten; patroon?

— Tien minuten, denk ik, maat, antwoordde de waard.

— Zoo, zoo. Tien minuten is niet veel tijd om een heel middagmaal naar binnen te slaan.

— Ja, mijn klant is een beetje haastig vertrokken en hij zeide toch, dat hij zoo'n honger had.

— Misschien heeft de stakker een maagkwaal, hernam de oudste der kadewerkers, want hij heeft drie kwart laten staan en zijn bier nauwelijks aangeroord.

HOOFDSTUK III.

Een gevaarlijk besluit.

De twee kadewerkers betaalden hun vertering en verlieten langzaam het café:

Toen zij de deur hadden gesloten, keken zij nauwlettend naar alle kanten rond.

Enige huizen verder zagen zij juist een huur-

auto uit een garage te voorschijn schieten, die snel draaide en in volle vaart de straat uitreed.

— Daar gaat de chauffeur met de maagkwaal, zeide de oudste der kadewerkers op eigenaardigen toon.

— De stakker, die zoo'n honger had.....
 — En die toch zijn maaltijd maar voor een derde deel verorbert.
 — Die zijn bord stuk wierp in de haast om weg te komen.....
 — En die den waard bij ongeluk vier maal te veel betaalde.....
 — Wat voor een chauffeur een heel merkwaardig ding is.
 — Kortom, Edward — wij zijn het eens!
 — We zijn het roerend eens, Brand! We zijn, om het maar eens kortweg te zeggen, beluisterd.
 — Maar heeft die man iets kunnen hooren?
 — Naar zijn houding te oordeelen, zou ik het wel zeggen.
 — Maar dan moet hij ook den naam en het adres van onzen Rus hebben vernomen.
 — Dat is waarschijnlijk.
 — Zoodat we van ons plan zullen moeten afzien.
 — Wacht eens even! Dat is een andere kwestie. Waarom zouden we daar van af zien?
 — Maar, Edward, hoe heb ik het nu met je? vroeg de ander verbaasd. Je zult toch evengoed als ik begrijpen, dat hier een politie-spion gezeten heeft en dat het dus gelijk zou staan met zelfmoord, als we nu toch nog den Rus met een nachtelijk bezoek vereerden. Men zou het huis eenvoudig door een halve compagnie politieagenten laten omsingelen!
 — Dat begrijp ik wel, en we zouden ons bezoek eenvoudig een paar dagen eerder hebben af te leggen. Maar ga mee, daar kunnen we hier op straat niet op ons gemak over spreken. Wij zullen eerst onze vermomming afleggen in onze schuilplaats hier dicht bij en dan kalm naar huis gaan om over den toestand te beraadslagen.
 Zwijgend volgden zij een aantal kronkelende straten en stegen, tot zij een vrij breede straat bereikten.
 Zij liepen een kwartier ongeveer door en sloegen toen een nauwe overwelfde steeg in, zoo donker, dat men er, nu de avond aan het vallen was, reeds geen hand voor oogen meer kon zien.
 Deze steeg was aan den rechterkant over geringen afstand blind, terwijl de linkerkant was ingenomen door een groot pakhuis, dat thans geheel verlaten was.
 De grootste der beide mannen keek even aandachtig rond, teneinde zich te overtuigen, dat er niemand in de buurt was, haalde toen een sleutel uit zijn zak en opende daarmee een lage deur in den rechtermuur van de steeg.
 Snel traden de beide mannen binnen en de jongste sloot de deur weder zorgvuldig achter hen dicht.

Hij die vooraan liep, draaide den schakelaar van het electriche licht om.

Zij stonden nu in een vrij smalle gang, aan het einde waarvan zich een trap bevond, die zij opliepen, tot zij een portaal bereikt hadden, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Weer draaide de man die met den naam Edward was aangesproken een schakelaar om, waardoor het licht beneden in de smalle gang uitging, terwijl het portaal zelf helder verlicht werd.

Hij opende een der deuren en trad, gevolgd door zijn metgezel, een ruim vertrek binnen, dat met eenvoudigen smaak gemeubd was.

Ook hier maakte hij licht en zeide toen met een zucht van opluchting:

— Zie zoo, nu kunnen wij ons tenminste van onze vermomming ontdoen. Ik zal weer Lord William Aberdeen worden en jij mijn trouwe secretaris Charles Brand!

Ja — deze beide kadewerkers waren inderdaad niemand anders dan de Groote Onbekende, Lord Lister, alias John Raffles en diens trouwe vriend Charles Brand!

Sullivan had wel goed gezien!

Zij traden een aangrenzend vertrek binnen, dat als slaap- en kleedkamer was ingericht en namen ieder plaats voor een spiegel.

Snel en behendig veranderden zij hun geheele uiterlijk ontdeden zich vervolgens van hun grove pakken en trokken toen een onberispelijk avondtoilet aan.

Zij sloten de vermomming, die zij zooeven hadden afgelegd, in een geheim vak in den muur zorgvuldig weg en nu zou zelfs het scherpste oog niet kunnen zien, dat deze twee elegante heeren de twee armzalige kadewerkers van zooeven waren.

Zij verlieten nu het huis, dat blijkbaar twee ingangen had, want de hoofdingang kwam op een breede straat uit.

Spoedig hadden zij een onbezette huurauto gevonden.

De beide mannen stapten in, nadat John Raffles aan den chauffeur het adres had opgegeven van het huis die hij onder den naam van Lord William Aberdeen in Cromwellstreet bewoonde.

Zoodra zij daar waren aangekomen en hun goed hadden gegeven aan den ouden kamerbediende van Lord Lister, Gaston, begaven zij zich naar de bibliotheek, welk vertrek hun gewoonlijk tot „raadzaal" diende.

— Wil je wel gelooven, dat het mij bijna verwondert, dat wij hier zoo veilig zitten, zeide Brand, nadat zij beiden een sigaret hadden opgestoken en in een gemakkelijken stoel waren gezeten.

— Waarom dan? vroeg Raffles lachend.

— Wat een vraag! Natuurlijk omdat die gewaande chauffeur ons evengoed had kunnen arresteren.

— Dat meen je toch zeker niet? Had hij dat in zijn eentje moeten doen?

— Hij had wel helpers in de nabijheid kunnen hebben.

— Dat is waar, maar die had hij nu eenmaal niet en toen begreep de man zelf wel, dat hij geen kans had.

— Wie zou het geweest zijn, denk jij?

— Zeker weten doe ik het niet, maar ik vermoed haast dat het onze beste vijand is geweest — James Sullivan.

— En wat ben je nu van plan?

— Dat heb ik je immers al gezegd — we zullen eenvoudig onze onderneming een paar dagen vervroegen — dat is alles.

— Is dat alles? En als ze nu van morgen af het huis van den Rus eens bewaken?

— Nu, dan kunnen mannen als wij, als we willen, er toch wel inkomen.

— Maar toch niet dwars door een cordon politieagenten heen?

— Maar beste Brand, redeneer toch eens! Wij moeten natuurlijk bij verrassing gesnapt worden en denk je nu, dat een man als Sullivan niet weet, dat je dat niet doet, als je een huis met een vijftigtal politieagenten gaat afzetten? Dat zou immers den meest stoutmoedigen inbreker weerhouden?

— Dat is zoo, maar in ieder geval kun je er zeker van zijn, dat Sullivan ons in den val wil laten loopen.

— Wie twijfelt daaraan? Maar dat doet hij dan natuurlijk niet met zulke grove middelen — en aan de sluwe zal ik weten te ontkomen.

— Dus je bent niet van je plan af te brengen?

— Ik denk er niet aan, Brand. Juist op dien Rus heb ik het voorzien. De man heeft zooveel bijeen gestolen, dat ik het mijzelf nooit zou vergeven, als ik hem niet een flinke aderslating zou laten ondergaan. Wij zullen de operatie eenvoudig een dag of zes vervroegen — dat is alles.

— Dat is alles, zeg jij, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was, maar zoo kan ik het nog maar altijd niet inzien!

— Dat zal wel komen, beste jongen! Aan den stoutmoedige is de wereld, heeft, geloof ik, Carlyle gezegd, en ondernemingen, waaraan niet het minste gevaar verbonden is, boezemen mij verveling en afkeer in!

— Nu, voor verveling behoef je dan dezen keer zeker niet te vreezen! riep Brand uit. Je zult overvloed van spanning hebben, — meer misschien dan je lief is!

— Dat moeten we afwachten! Maar ik zou wel eens willen weten, of onze vriend Sullivan die rol als chauffeur nog lang denkt vol te houden!

— Waarom zou hij? Zijn doel is nu immers bereikt?

— Je hebt gelijk! Apropos — zou Sullivan zelf al terug zijn op het bureau van politie?

— Dat denk ik wel. Wij hebben ons nog moeten verkleeden, en hij kon dadelijk naar het politiebeureau rijden.

— Tenminste, als hij zich niet eerst thuis verkleed heeft!

— Natuurlijk! Maar waarom vraag je dat alles?

— Zoo maar! riep Raffles vroolijk uit, terwijl hij met een ruk uit zijn stoel opsprong. Kom, Brand, we willen eens een beetje beweging nemen, dat zal ons goed doen! We zullen eens den kant van de woning van onzen vriend Sullivan opgaan!

— Wat ben je van plan?

— Ik wilde zijn chauffeurscostuum graag eens doorzoeken!

— Edward! kreet Brand. Hoe kom je op dat onzinnig idee? Hoe komen we in zijn woning? Hoe krijg je zijn uniform van chauffeur? Wat denk je daarin te vinden?

— Een massa vragen opeens, beste jongen! Begin maar eens met je uniform van politieagent aan te trekken! Ik zal hetzelfde doen!

Brand keek Raffles met open mond aan.

— Meen je het? vroeg hij toonloos.

— Het is me bloedige ernst! antwoordde Raffles op komisch-plechtigen toon.

— En als agent van politie wil je naar...

— Naar de woning van Sullivan!

— En als hij nog thuis is?

— Dan vertel ik zijn hospita een foefje en verdwijn zooals ik gekomen ben!

— Je zult je zin hebben, maar je mag me kielhalen, als ik er ook maar het flauwste besef van heb, wat je voornemens bent!

— Dat zul je wel zien! Kleed je aan! Vluggewat! We mogen niet treuzelen!

De twee vrienden gingen weder naar hun slaapkamers en hadden zich in enkele oogenblikken vermomd in twee echte Londensche bobbies, stoer en flink in hun donkerblauwe uniform, die als aan het lichaam geschilderd zat.

Even later stonden zij weer op straat.

Onverschillig met hun witten stok zwaaiend, liepen zij door de voornaamste straten van de hoofdstad en zoo voortreffelijk bootsten zij twee ordebevaarders na, dat het zelfs geen oogenblik in een der echte agenten zou zijn opgekomen, om eens naar de identiteit van de beide mannen te informeerden!

— Weet jij de woning van onzen man te vinden? vroeg Brand op zachten toon, toen zij een half uur geloopt hadden.

— Ja, het is hier dicht bij. Wij zijn er aanstonds, — let goed op den weg, want het kan je later te pas komen!

Zij liepen nog eenigen tijd verder, tot Raffles stilhield voor een huis in een stille straat, die op het Strand uitkwam.

Hij belde zonder aarzelen aan, en zeide tot het dienstmeisje, dat hem de deur opendeed:

— Is onze chef al naar het bureau, lieve meid?

— Ja, agent, juist een minuut of tien geleden gegaan.

— Daar was ik al bang voor, zeide Raffles, terwijl hij het knappe dienstmeisje aanhalig onder de kin streek. Wij zijn door mijnheer Baxter gestuurd, moet je weten! Kun je ons de chauffeursuniform geven, die mijnheer Sullivan vanmiddag heeft aangehad?

— Die zal wel in zijne slaapkamer liggen, antwoordde het meisje.

— Haal d'r dan eens even voor ons! De patroon moet haar hebben!

— Maar de huishoudster is niet thuis!

— Dan wijs je ons maar even den weg, lief kind! Gauw wat! Er is haast mee!

Het dienstmeisje scheen even te aarzelen, maar toen bedacht zij, dat twee agenten van politie toch zeker geen kwaad in den zin konden hebben.

— Kom dan maar even mee, dan zal ik zien of ik de uniform nog kan vinden, zie zij vriendelijk, niet zonder welgevallen den knappen agent beschouwend.

Zij ging de twee mannen voor naar de slaapkamer van den inspecteur, en met den eersten oogopslag zag Raffles, dat de chauffeursuniform nog over een stoel hing, waar Sullivan haar zeker in haast had neergeworpen.

Hij ging er zonder veel omslag op af en doorzocht de chauffeursjas snel, terwijl Brand zich met het dienstmeisje moest onderhouden.

Die zag er dan ook niets van, dat Raffles, die

met den rug naar haar toe stond, snel de hand in den binnenzak van de jas stak en er het formulier uithaalde, hetwelk de hoofdinspecteur Baxter dienzelfden ochtend aan Sullivan ter hand had gesteld — het bevel tot inhechtenisneming.

Hij stak het snel in zijn eigen zak en wendde zich toen, met de uniformjas in de hand om:

— Dit is wat wij hebben moeten, lief kind, zeide hij. Nu zullen we je maar niet langer ophouden.

Hij nam de uniformjas over den arm, kneep het dienstmeisje nogmaals in de blozende wangen en verliet het huis weder, gevolgd door Brand.

— Dat is uitstekend gegaan, Edward, zeide deze, toen zij goed en wel buiten waren. Maar wil je me nu eens zeggen, wat je van plan bent met die uniform uit te voeren?

— Haar zoo spoedig mogelijk in de Theems te werpen.

— Maar lieve hemel, waarom heb je haar dan in 's hemelsnaam willen zoeken?

— Om er wat uit te halen, wat ik wel dacht dat er in zat, antwoordde Raffles.

— En wat is dat?

— Een bevel tot inhechtenisneming.

— Zoo, was dat het doel van den tocht naar het huis van den inspecteur? riep Brand lachend uit. En zat dat kostelijke papier in die jas?

— Ja, ik heb het in mijn binnenzak. Het is een uitnemend stuk, dat ons nog wel eens te pas kan komen; zooals je ziet, heeft het niet veel moeite gekost om het in ons bezit te krijgen.

— Dat is waar, maar Sullivan had evengoed thuis kunnen zijn en dan was je plan natuurlijk mislukt.

— Dat was dan ook de eenige schaduwzijde van de onderneming, hernam Raffles, maar van het oogenblik af dat hij niet thuis was, liep alles op rolletjes, zooals ik wel dacht. En de man schijnt zoo opgewonden te zijn over alles wat er in de laatste dagen voorgevallen is, dat hij vergeten heeft dit stuk weer uit zijn chauffeursuniform te nemen.

HOOFDSTUK IV.

De Rus wordt gewaarschuwd.

Zoodra Sullivan zich verkleed had en per auto naar Scotland Yard was gereden, begaf hij zich naar het particuliere vertrek van zijn chef en deelde dezen op zijn gewone kalme en heldere wijze mede, wat hem was wedervaren.

De hoofdinspecteur hoorde hem met verbazing aan en zeide toen het rapport was afgevoerd:

— En wat leidt jij daaruit nu af, mijn beste Sullivan? Geloof je werkelijk, dat die twee mannen onze inbrekers zijn.

— De waarschijnlijkheid is tenminste zeer groot: een hunner was aan het hoofd gewond, zij waren klaarblijkelijk vermomd, want een echte Engelsche kadewerker zou geen Fransch spreken en zij hadden het over een plan voor een nieuwe inbraak.

— Maar dan zal alles dunkt mij als gesmeerd loopen, riep de hoofd-inspecteur uit. Wij hebben niet anders te doen, dan het huis van dien Rus.... hoe heet hij ook weer?

— Iwan Dostojeff.

— Juist, we hebben dus niets anders te doen, dan het huis van dien Iwan Dostojeff door een vijftigtal agenten te laten afzetten en die twee schurken zijn knappe jongens, als zij dan nog weten te ontkomen.

— Dat zullen zij zeker niet, merkte Sullivan kalm op.

— Niet waar? riep de hoofdinspecteur zegevierend uit.

— Maar niet om de reden, die gij denkt, hernam Sullivan. Zij zullen eenvoudig niet verschijnen, als zij zien, dat het huis, als het ware een vesting verdedigd wordt.

Baxter begroef zijn vette kin in zijn dikke handen en staarde mistroostig voor zich uit.

— Dat is zoo, zeide hij, maar wat moeten wij dan doen?

— Om te beginnen den Rus waarschuwen dunkt mij,

— Maar dan kan de man wel eens in zijn schrik de vlucht nemen, zeide Baxter, en dan zijn wij nog veel verder van huis.

— Wij moeten het in ieder geval probeeren; ik zal hem zien te overtuigen, dat hij ons een zeer grooten dienst bewijst, als hij den nacht van den dertienden Juni in zijn huis blijft. Ik heb wel lust om dadelijk naar hem toe te gaan.

Hij zette zijn pet weder op, keek nog eens in zijn notitieboekje, waar hij het adres van Dos-

tojeff genoteerd had, en verliet het vertrek, na zwijgend voor zijn chef gesalueerd te hebben.

Hij begaf zich naar de garage van Scotland Yard, waar steeds eenige auto's gereed staan.

Hij koos een der grootste en snelste wagens uit, en beval den chauffeur zoo snel mogelijk naar Grossvenorstreet te rijden.

De man trok een zuur gezicht, want het was een zeer lange rit, maar hij begreep wel, dat er niets aan te doen zou zijn. De dienst ging voor alles, dat had hij in de laatste zes dagen tijdens het onderzoek naar de geheimzinnige inbraak bij den woekeraar reeds ruimschoots ondervonden.

In pijlsnelle vaart schoot de auto door het noordelijk gedeelte van Londen, totdat zij de vrij stille voorstad Hampstead bereikte.

Nog tien minuten en zij stond stil voor een vrij groot huis, nadat Sullivan den wagen eenige keeren had laten stoppen en bij de op post staande agenten van politie informaties had ingewonnen.

Hij stapte uit en beval den chauffeur op hem te wachten.

Op zijn bellen werd hem open gedaan door een bediende, in een tamelijk uitheemsche liverei, die op het eerste gezicht zijn Russischen landaard verried.

Hij had een dom gezicht met breede kaken, platten neus en uitstekende jukbeenderen, terwijl zijn glanzend zwart haar op de manier der Russische moesjiks was afgesneden.

— Goede vriend, zeide Sullivan tot den man, is je meester thuis?

De bediende keek den vrager wantrouwend aan en brabbelde toen iets in het Russisch, wat Sullivan niet begreep.

Hij trachtte zich de paar woorden Russisch te binnen te roepen, die hij kende en herhaalde zijn vraag.

Toen de bediende hem blijkbaar nog niet begreep, haalde Sullivan ongeduldig een visitekaartje uit zijn portefeuille en overhandigde dit aan den man.

Deze draaide het besluiteloos in zijn dikke vingers rond en verwijderde zich pas, nadat Sullivan een paar omschrijvende gebaren had gemaakt, die de bediende althans eenigszins scheen te begrijpen.

Hij liep langzaam een breede eikenhouten trap op en verdween om den hoek van een por-

taal, waarvan men het begin maar juist even zien kon en dat zich aan den anderen kant dwars over de vestibule in den vorm van een galerij voortzette, waarop een paar deuren uitkwamen.

Sullivan moest wel tien minuten wachten, en begon ongeduldig te worden.

Hij stond op het punt naar boven te gaan, toen de bediende terugkeerde en hem met een handgebaar beduidde, dat hij hem moest volgen.

Sullivan ging de trap op en volgde den bediende over het portaal naar de openstaande deur van een vertrek, dat met overdadige, Oostersche weelde gemeubeld was.

Overal op den vloer lagen prachtige Perzische tapijten en kostbare dierenvelen.

Aan den wand hingen eenige kostbare schilderstukken in zware gouden lijsten.

Twee breede rustbanken stonden er in dit vertrek, ieder bedekt met eenige tijgervellen.

Voor een dezer rustbanken stond een eikenhouten rooktafeltje, met ivoor en parelmoer ingelegd.

Voor den haard en voor het venster stonden eenige gemakkelijke leunstoelen.

Uit een daarvan verhief zich bij het binnentreden van Sullivan een man van een jaar of veertig, dien de bezoeker niet zonder groote verbazing aanstaarde.

Sullivan had inderdaad noog nooit van zijn leven, zelfs niet in een kermistentje een man van zulk een buitensporige lengte gezien.

Hij taxeerde hem op zes en een halve voet!

De bewoner van dit vertrek liep op dit oogeblik ongegeneerd in zijn hemdsmouwen rond, vertoonde daardoor een paar geweldige armen, die tot aan de ellebogen waren opgestroopt en eindigend in vuisten, die in staat schenen een os te vellen.

Deze man was de Rus, Iwan Dostojeff.

Zijn laag voorhoofd, vierkante kaken en sterk vooruit stekende jukbeenderen wezen er op, dat hij, evenals zijn bediende, uit het uiterste noordoosten van Rusland geboortig was.

Iwan Dostojeff keek zijn bezoeker niet bepaald vriendelijk en ook niet zonder wantrouwen aan, en zeide toen in het Engelsch, dat hij blijkbaar met moeite sprak:

— Gij zijt van de politie?

— Ja mijnheer, antwoordde Sullivan, ik ben, zooals gij op mijn kaartje kunt lezen, inspecteur Sullivan, van Scotland Yard.

De Rus zocht met inspanning naar zijn woorden en hernam toen:

— En wat wenscht gij van mij?

— Ik kom u waarschuwen!

— Waarschuwen? vroeg de Rus verbaasd, en waartegen als ik vragen mag? Ik ben mij

niet bewust, dat ik hier in uw land vijanden heb — ofschoon ik er in mijn vaderland meer bezit, dan goed voor mij is.

— Als gij mij toestaat even plaats te nemen, zeide Sullivan op ironischen toon, dan zal ik u mededeelen, waar de zaak om gaat.

— Ik geloof dat ik onbeleefd geweest ben, zeide de Rus op onverschilligen toon, gij kunt gaan zitten, mijnheer. Het is laat in den avond, maar kan ik u een glas whisky aanbieden?

— Ik dank u mijnheer — ik drink nooit sterken drank.

— Dat is jammer, mijnheer Sullivan, zeide de Rus kalm. Daar is een gemakkelijke stoel, wees nu zoo goed mij spoedig te verhalen, wat gij mij hebt mede te deelen, want ik was juist voornemens, mij naar de club te begeven, waarbij ik mij hier heb aangesloten.

— Is het onbeleefd als ik u vraag, welke die club is?

— Volstrekt niet mijnheer — beleefdheid is een zaak, waarmede ik mij nooit veel heb opgehouden — ik ben juist als lid aangenomen van de Windsor Club, Lord Aberdeen heeft mij zelf voorgedragen.

— De vice-voorzitter? vroeg Sullivan met belangstelling. Dien ken ik persoonlijk! En nu ter zake.

De beide mannen hadden plaats genomen, de Rus voor een tafeltje, waarop zich een grooten flacon echte Schotsche whisky, eenige glazen en een gouden kistje gevuld met sigaretten bevond en Sullivan begon zijn verhaal, terwijl de Rus zeer kalm toeluisterde, de eene sigaret na de andere rookend.

Toen de inspecteur zijn mededeeling geëindigd had, wierp de Rus zich achterover in zijn leunstoel, die onder het gewicht kraakte, blies een geweldige rookwolk uit en zeide toen op den kalmsten toon der wereld:

— Ik dank u voor uwe inlichtingen, mijnheer.

— Mag ik vragen, wat gij van plan zijt te doen?

— Wel, natuurlijk die heeren inbrekers afwachten, antwoordde Dostojeff, terwijl hij zich opnieuw in een ondoordringbare rookwolk hulde.

— Ik ben zeer verheugd over dit antwoord! Ik had u dat reeds willen vragen. Gij zoudt de politie van groot nut kunnen zijn, door onbevreesd de beide inbrekers af te wachten, waarbij wij u natuurlijk hulp zouden kunnen zenden.

— Ik weet niet wat vrees is, mijnheer, merkte Dostojeff op, terwijl hij zijn onmetelijke vuisten ophief, en wat de hulp betreft, die gij mij toezegt, die heb ik niet nodig.

— Dat begrijp ik volkomen, mijnheer, hernam

de inspecteur van politie, terwijl hij een veelbe- teekenenden blik wierp op de geweldige han- den van den man tegenover hem, maar gij moet het mij niet kwalijk nemen — het is voor mij wel zoo veilig als ik hier een paar van mijn mannetjes in een hinderlaag leg, zij zouden dan de beide kerels dadelijk en ter plaatse kunnen arresteeren.

— Zooals gij wilt, mijnheer, zeide Dostojeff, maar het is anders volstrekt niet noodig, ik kan het met Serge, mijn bediende, wel alleen af.

— Daaraan twijfel ik ook geen oogenblik, mijn waarde heer, zeide Sullivan glimlachend, maar ik moet toch blijven aandringen, dat gij mij in staat stelt met eenige mijner mannen eigenhan- dig die geheimzinnige inbrekers te arresteeren. Nu heb ik u voorloopig niets meer mede te deel- len, maar ik hoop u nog voor dien tijd te ont- moeten, om de maatregelen die wij zullen ne- men, nog nader te bespreken. Mag ik weten, waar gij gewoon zijt te dineeren?

— In het Hotel Cecil.

— Dat is hier een heel eind vandaan, merkte Sullivan glimlachend op.

— Dat is het, mijnheer, antwoordde de Rus, terwijl hij Sullivan met een eigenaardigen blik aankeek, maar ik ben niet gesteld op drukte moet gij weten. Deze stille buurt is juist iets wat mij past en nu zult gij mij wel veroorloven, dat ik het maken van mijn toilet beëindig. Ik zal gaarne op de Windsor Club iederen avond tot uw dienst zijn en van zes tot acht uur kunt gij mij steeds in Hotel Cecil vinden.

Sullivan stond op en boog voor den reus, die hem met een onmerkbaar knikje vaarwel zegde.

Even later stond hij weer op straat en reed hij in de auto van de politie snel weg.

Dostojeff begaf zich thans naar zijn slaap- kamer, waar Serge, zijn bediende, hem reeds wachtte.

Hij trok zijn rok aan, vulde zijn binnenzak met sigaren, liet zich zijn overjas aantrekken en zeide toen hij gereed was om uit te gaan, in het Russisch tot zijn bediende:

— Opblijven en op mij wachten!

Daarop verliet hij zijn woning, riep een auto aan en liet zich naar de Windsor Club rijden.

Toen hij daar kwam bevonden zich reeds vele leden der beroemde Londensche Club in de groote conversatiezaal.

Raffles, die weder met de grootste virtuositeit zijn rol als vice-voorzitter van de club waarnam, zat met Brand in een hoek van het vertrek zacht te praten.

Plotseling stootte de jonge man hem aan en wenkte met het hoofd naar de deur.

— Lieve hemel, wat een reus komt daar bin-

nen, zeide hij fluisterend. Kijk toch eens, Ed- ward.

Raffles wendde zijn hoofd langzaam naar de deur en een flauwe blos steeg naar zijn gelaat op, terwijl zijn oogen op eigenaardige manier gonnen te schitteren.

— Ja, zeide hij, die Rus is van een buiten- gewone lengte.

— Hoe weet je dat het een Rus is? vroeg Brand verbaasd.

— Maar beste kerel, daarvoor heb je hem toch maar aan te zien. Hij draagt alle teekenen van het Moscovitische ras, en wel een kruising van den Kalmuk en den Klein-Rus. En boven- dien weet ik zeker dat het een Rus is, want ik ken zijn naam.

— Zoo waarlijk? Dan moet je mij aanstonds eens gauw aan hem voorstellen. Het moet inte- ressant zijn, om met dien man kennis te maken.

Raffles floot zachtjes door zijn tanden, voor hij antwoordde:

— O, heel interessant!

— Hoe is de naam van dien Rus?

— Iwan Dostojeff, antwoordde Raffles kalm.

Brand meende niet goed verstaan te hebben, hij keek Raffles met open mond aan en stot- terde:

— Wat zeg je daar? Je wilt toch, hoop ik, niet beweren, dat die reus, die daar met dreu- nende stappen binnentrad, de man is, dien wij willen plunderen?

— Niemand anders, antwoordde Raffles doodbedaard.

— Maar... hoe komt die man dan in 's hemels- naam hier? Het is voor het eerst, dat ik hem zie.

— Omdat ik hem geïntroduceerd heb, ant- woordde Raffles, zonder een oogenblik zijn kalmte te verloochenen.

— Het begint mij te duizelen, Edward. Hoe ben je er toe gekomen, om dien reus, die, zooals je zegt, de regeering van zijn land voor een paar millioen heeft opgelicht, in de deftigste club van Londen te introduceeren?

— Luister eens, beste jongen, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn vriend strak aankeek. Ten eerste is mij aan die deftigheid van de Windsor Club geen sikkepit gelegen. Ik ben er lid van, omdat het nuttig is er lid van te zijn en omdat ik mij amuseer met de studie in menschkunde, die ik hier kan maken. Ten twee- de is het niets buitengewoons, dat die Rus zijn regeering bestolen heeft. Integendeel, het zou opvallend zijn, indien hij het niet gedaan had.

— Maar wanneer is dat dan gebeurd? vroeg Brand, nog niet erg voldaan door deze inlich- tingen.

— Een paar dagen geleden, juist nadat ik

had uitgevonden, wie onze jonge man eigenlijk is, en wat hij op zijn kerfstok heeft.

— Maar moest je hem dan eigenlijk niet aan de Engelsche politie overgeven om hem te kunnen laten uitleveren?

— Alweer moet mijn antwoord tweeledig zijn, mijn waarde: Ten eerste acht ik mij niet geroepen om in dit geval de verklikker te spelen en ten tweede zal de Sovjetregering onze politie niet eens heel dankbaar zijn, als zij den sinjeur op deze manier terug kreeg, want je moet weten, dat al die Russische ambtenaren als klitten aan elkaar hangen en dat de minste indiscretie van een dier heeren onherroepelijk een dozijn anderen compromitteert.

— Goed, tot zoover begrijp ik het. Maar nu het doel van je daad? Want jij doet niets, of je moet er een bepaald doel mee beoogen. Waarom wilde je dien Rus hier hebben?

— Wat een vraag! Natuurlijk om hem steeds onder mijn bereik te hebben en zijn handelingen te kunnen nagaan. Onze vriend Dostojeff, dat zie je wel, is in staat om een bierbrouwerspaard van den grond te lichten. Met geweld is tegen zoo'n man heel weinig uit te richten en daarom is list hier het eenige middel.

— Dat heb je weer prachtig voorbereid, zeide Brand bewonderend. Maar stil, ik geloof waarlijk, dat onze man daar rechtstreeks op ons toestevent.

— Houdt je dan goed en verraad door niets, dat ik je al over hem gesproken heb.

Iwan Dostojeff had Raffles in het oog gekregen en kwam nu met dreunende stappen op hem toe.

In zijn zonderling gebroken Engelsch zeide hij:

— Mylord, ik heb mij gehaast gebruik te maken van de gelegenheid, die gij mij zoo vriendelijk hebt geboden, om in kennis te komen met de voornaamste Engelsche edellieden. Ik heb gehoord, dat het slechts hooge uitzondering in, als men tot de Windsor Club iemand toelaat, die niet van adel is.

— Dat is ook zoo, mijnheer, maar iemand met uw beroemden naam heeft overal toegang. Maar sta mij toe, dat ik u mijn vriend en secretaris, mijnheer Charles Brand, voorstel.

Deze was opgestaan en boog hoffelijk voor den Russischen reus, die zijn groet tamelijk onverschillig beantwoordde.

De drie heeren namen daarop weder plaats en er ontspon zich een gesprek, waaraan langzamerhand een dozijn leden deelnam, die een voor een aan den geïntroduceerden vreemdeling werden voorgesteld.

In den loop van het onderhoud trad ook de

beroemd geworden inspecteur van Scotland Yard, Sullivan, binnen, een der zeer weinige politieautoriteiten die als lid van de Windsor Club geduld werden — hetgeen hij nog voornamelijk aan de voorspraak te danken had van Lord Aberdeen, van denzelfden man, dien hij sedert geruimen tijd met zooveel hardnekkigheid en onuitputtelijk geduld, maar tot dusverre steeds tevergeefs achtervolgde.

Raffles en Brand maakten van de komst van den inspecteur gebruik om zich ongemerkt uit het pratende groepje leden te verwijderen.

— Nu moet je eens goed op die twee letten, Brand, zeide Raffles fluisterend, toen de twee vrienden zich in een hoek hadden teruggetrokken.

— Op Dostojeff en Sullivan?

— Juist. Zie je ze wel vlug eenige zacht gesproken woorden met elkaar wisselen?

— Ja zeker! Zij hebben het bepaald over — nu, je weet wat ik bedoel!

— Over onze kleine affaire! Natuurlijk — daaraan valt niet te twijfelen! Ik geloof dat ik zuiver redeneer als ik zeg, dat de nagemaakte chauffeur, onze vriend Sullivan dadelijk dien Russischen Hercules op de hoogte heeft gebracht van de gevaren, die hem bedreigen!

— Zoodat?

— Zoodat ik nu meer dan ooit voornemens ben, mijn plannen ten uitvoer te brengen!

— Hm! Het is juist een redeneering voor jou! Heb je een veldtochtplan gemaakt?

— Ja — schematisch! Ik moet een foto van dien Dostojeff hebben!

— Die zal niet zoo gemakkelijk te krijgen zijn! Je kunt er hem moeilijk om vragen!

— Dat gaat niet, en ze bij hem thuis weg nemen gaat evenmin, want die Rus is een kwaje rekel, en hij zou achterdocht krijgen, wat juist tot iederen prijs vermeden moet worden!

— Hoe krijgen we die foto dan?

— Op deze manier: ik zal hem aanstonds uitnoodigen, morgenochtend met mij een wandelrit door Hydepark te maken. Zorg daar ook te zijn, goed vermomd.

— Ah — ik meen 't te begrijpen! Ik moet een snapshot van hem maken, zonder dat hij het merkt.

— Geraden! En daartoe neem je geen gewone kodak, maar het kostelijke miniatuur camera'tje, dat ons reeds vroeger dienst heeft gedaan, en dat je in den zwaren greep van je rijzweep kunt schuiven! Maak er liever drie dan een, als je er kans toe ziet!

— Uitstekend!

— Ik zal je daartoe een ongezochte gelegenheid geven, door als je ons dicht genoeg gena-

derd bent, den Rus om vuur voor mijn sigaret te vragen.

— Prachtig! Ik begin licht te zien!

— Ik zal nu den Rus even inviteeren, en laat ons dan maar naar huis gaan! Het is hier

vrij vervelend, en de heeren hebben het uitsluitend over Russische balletdanseressen! Ik begin nu de gewoonten van onzen vriend al wat te kennen — hij schijnt den vooravond steeds hier door te willen brengen!

HOOFDSTUK V.

Toebereidselen.

Den volgenden morgen omstreeks tien uren stonden Raffles en Brand in de kleine salon van het huis in Cromwellstreet, beiden in rijcostuum gekleed, gereed om te vertrekken. De laatste had zich onherkenbaar weten te vermommen in een weldoervoeden, grijzen landedelman, met blozende wangen en zwaren knevel.

Hij had een zeer kleine, cilindervormige camera in de hand, in uiterlijken vorm veel gelijkend op een dier busjes van dun blik, waarin schijfjes chocolade verpakt zijn.

— Is het toestelletje geladen? vroeg Raffles, die bezig was zijn handschoenen dicht te knoopen.

— Er zit een versch rolletje film in!

— Goed zoo! Dan zou ik maar vast vooruit rijden, want over een kwartier komt Dostojeff mij afhalen. Ga het park bij den Marble Arch binnen, en volg den hoofdweg, dan zal ik zoo rijden, dat je ons moet tegenkomen. Je hebt dan ook schuins de zon achter je.

— Uitstekend!

Brand schroefde nu een stukje van een centimeter breedte ongeveer van den zwaren knop van zijn karwats, die geheel hol bleek te zijn, schoof er de camera in, die door een stel veeren op haar plaats werd gehouden, nadat bij het gummislangetje, hetwelk den sluiters in beweging bracht, door den hollen stok had gestoken en door een klein gaatje weer naar buiten had gehaald, bevestigde nu een drukveer aan het uiteinde van het slangetje, en schroefde vervolgens het einde van den knop weder op zijn plaats.

— Ziezoo! Ik ben gereed voor de expeditie, riep hij vroolijk uit.

— Ik heb de zwarte merrie maar voor je besteld. Het lieve dier is niet bepaald jong meer, maar heeft dan ook het groote voordeel, dat het niet zal steigeren, terwijl je de opname maakt. Kijk, de paarden staan al voor de deur!

— Ik zal een mooie vertooning op „Bess” maken, zeide Brand lachend. Nu, ik zal maar

denken, dat het voor de groote zaak is! Tot straks!

— Tot straks! En let goed op!

Brand verliet opgewekt het vertrek, en even later zag Raffles, die voor het raam was gaan staan, hem de oude merrie bestijgen, die door Henderson, den trouwen chauffeur, bij den toom werd gehouden, en wegrijden.

— Henderson moest eens weten, waar die tocht nu weer voor dient! mompelde Raffles in zich zelf. Maar de brave kerel bemoeit zich niet met wat wij doen — hij vergenoegt er zich mede, zijn leven voor Lord Aberdeen veil te hebben, die het zijne zoo vaak heeft gered!

Langzaam trad hij van het venster terug en begon, in diepe gedachten verzonken, de salon op en neer te loopen.

Hij werd omstreeks tien minuten later opgeschrikt door een bescheiden tikken op de deur.

De oude kamerdienaar, Gaston, trad binnen.

— Mijnheer Iwan Dostojeff wacht u, mylord! zeide hij met zachte, omfloerste stem.

Snel greep hij hoed en rijzweep en verliet het huis.

Buiten wachtte zijn lievelingspaard „Soliman”, een heerlijke Arabische volbloed, wit als sneeuw en glanzend als zijde, met moeite in bedwang gehouden door Henderson, die reeds eenige malen met het ongeduldige dier op en neer had moeten draven.

Iwan Dostojeff, op een geweldig grooten vos gezeten, die goed bij zijn berijder paste, groette den lord hoffelijk.

— Het is een uitgezochte dag voor een wandelrit, mylord! zeide hij, terwijl hij niet zonder verbazing zag, hoe lenig Lord Aberdeen, ondanks zijn jaren, in den zadel sprong.

— Ja, onze Engelsche vroegzomerdagen zijn met niets te vergelijken, antwoordde Raffles, terwijl hij de teugels in de hand nam. Hoe zijt gij aan dat monsterachtig groote paard gekomen, als ik vragen mag?

— Ik heb het in de Tattersall van de Wind-

sor Club uitgekozen! Vindt gij het geen goed paard?

— Het is een voortreffelijk dier, Sir, alleen zijn grootte is opvallend.

Al koutend reden de beide ruiters nu de Cromwellstreet uit, staken Piccadilly-Circus over, en bereikten zoo het wereldberoemde Hyde-park, waar het reeds wemelde van morgenwandelaars en ruiters.

Zij volgden den voornaamsten ruitersweg, die om het park heen loopt, tot Raffles eensklaps zijn paard inhield en zijn zakken doorzocht.

— Zijt gij bijgeval voorzien van lucifers, Sir? vroeg hij. Ik ben zoo dom geweest, de mijne te vergeten.

— Welzeker, Mylord, antwoordde de Rus, terwijl hij zijn paard stil liet staan.

De beide ruiters stonden nu midden op den rijweg stil, terwijl Dostojeff een lucifer aantreft en dien aan Raffles overhandigde.

Hij merkte er dan ook niets van, dat er van den tegenovergestelden kant een reeds bejaard ruiter aankwam, die eveneens zijn paard liet stil staan, zijn karwats ophief en daarna weder doorreed.

De oude heer, die niemand anders was dan Charles Brand, wierp Raffles een snellen blik toe en knikte onmerkbaar met het hoofd.

Raffles trok nu welbehagelijk aan zijn brandende sigaret en de beide heeren vervolgden druk pratend hun morgenrit.

Een uur later verlieten zij het park weder en namen op den hoek van Marble Arch afscheid van elkaar.

Raffles wendde snel den teugel en reed in gestrekten draf naar zijn huis.

Brand, die zich reeds geheel verkleed had, wachtte hem met een zegevierend gelaat op.

— Wel, ik behoef maar naar je gezicht te zien, om te weten of de opnamen goed geslaagd zijn, zeide Raffles, terwijl hij zich van zijn handschoenen ontdoed.

— Prachtig, antwoordde Brand. Ga maar eens mee naar onze donkere kamer, dan kun je jezelf overtuigen.

— Goed, maar dan zal ik mij eerst even op mijn gemak kleeden. Ik kom aanstonds bij je.

Raffles begaf zich snel naar zijn slaapkamer en verwisselde daar zijn rijkkostuum tegen een wandeltoilet.

Vervolgens begaf hij zich naar de donkere kamer, die in een van de kelders was ingericht en die steeds zorgvuldig op slot was.

Hij vond daar Brand bezig eenige zeer kleine afdrukjes, niet grooter dan een postzegel, onder den straal van een kraan af te spoelen.

Toen Raffles binnentrad nam hij de bak van

de kraan weg en trad er mede in het heldere daglicht.

Raffles nam een der afdrukjes uit het water en bekeek ze aandachtig.

— Ze zijn prachtig geslaagd, zeide hij bewonderend, je bent een eerste rangs fotograaf, Brand.

De jonge man bloosde van genoegen bij het hooren van deze lofspraak.

— Dus je hebt er iets aan voor je doel? vroeg hij.

— Zonder eenigen twijfel — maar zooals ze daar liggen, zou ik ze toch niet kunnen gebruiken.

— Ik begrijp het al, je wilt ze zeker vergroot hebben.

— Ja, een maal of tien. Zou dat gaan?

— Welzeker, de opnamen zijn scherp als een naald en zouden desnoods een twintigvoudige vergrooing verdragen. Wil je ze allemaal vergroot hebben?

— O neen, dat is heelemaal niet noodig, laat mij maar eens uitzoeken.

Hij zette de bak op de werktafel neder en koos een van de drie opnamen er uit, waarop Dostojeff juist en face was afgebeeld, terwijl hij Brand bijna recht in het gelaat keek.

— Die is uitstekend, zeide Raffles. Lijken mijn oogen op de zijne?

— Het scheelt tenminste niet heel veel. Maar weet je wel, dat Dostojeff bijna een halve voet grooter is dan jij?

— Oho, zooveel scheelt het niet! Nauwelijks vier duim. En daar is wel wat aan te doen. Ik heb verscheidene paren laarzen, die daarvoor zijn ingericht, met zeer dikke zolen, hooge hakken en bovendien nog een duim dikke onderlaag in iedere laars zelve. Neen, dat is zoo heel erg niet. Het zou leelijker zijn, als Dostojeff zooveel kleiner was dan ik.

— Zal ik maar dadelijk aan het werk gaan?

— Daar zou je mij een groot genoegen mede doen.

— Er is dus groote haast mede?

— Zeer groote, want wij gaan vanavond aan het werk.

Brand keek Raffles met open mond aan.

— Meen je, wat je daar zegt? vroeg hij.

— Ja zeker, met dergelijke dingen maak ik nooit grapjes. Je begrijpt, dat wij niet kunnen wachten tot den dertienden Juni.

— Ja, dat heb ik ook wel ingezien. Het huis zou dan natuurlijk als een vesting verdedigd worden!

— En omdat ik de kans niet uitgesloten acht, dat men met die bewaking reeds dezer dagen begint, is het maar het allerverstandigste het ijzer

te smeden, zoolang het heet is. Vergeet niet, dat Sullivan vroeg of laat moet hooren van het bezoek der zoogenaamde agenten, die naar zijn chauffeursuniform vroegen!

— Het is een buitengewoon gewaagde onderneming.

— Ik spreek het niet tegen, maar ik zou het mezelf nooit vergeven, als ik Sullivan zou laten zeverieren.

— Ken je de inrichting van het huis?

— Ik moet bekennen van niet! Die zou ik zeker hebben leeren kennen, als men mij den tijd had gegund, maar ik moet het nu maar buiten die kennis stellen.

— Zijn er veel menschen in huis?

— Voor zoover ik weet alleen zijn bediende Serge.

— Ook zeker een Rus?

— En wat een! Een soort Kalmuk, gevoerd met een Chineesch, half dier, half mensch.

— Je hangt geen erg aantrekkelijk portret van hem op. Hij is zijn meester als een hond zoo trouw?

— Ja, op zijn Russisch. Zijn meester zou van zijn huid riemen kunnen snijden, zonder dat hij geloof ik een kik zou geven.

— Nu, het wordt een gevaarlijk zaakje, dat heb ik al ingezien, zeide Brand.

— Laat je me in den steek? vroeg Raffles verwijtend.

— Maar Edward, hoe kom je daarbij, riep Brand uit, terwijl hij de hand van Raffles greep. Als ik zeg dat het gevaarlijk is, dan bedoel ik daar toch niet mede, dat ik jou alleen die onderneming zou laten ten uitvoer brengen. Natuurlijk ga ik mee!

— Dat wist ik ook wel, Brand, zeide Raffles. Kom, wij zullen naar het laboratorium gaan, waar ik mijn zaken in orde kan maken, die wij voor de onderneming noodig hebben.

De beide vrienden verlieten de donkere kamer, gingen de steenen trap op, die naar de vestibule voerde en liepen deze door, tot zij den tuin bereikten, waar het tuinhuis zich bevond, onder welks vloer zich het laboratorium uitstrekte.

Zij daalden er in af en toen zij een uur later, ongezien door de bedienden, het tuinhuis weder verlieten, droegen zij ieder eenige kleine, zorgvuldig toegebonden pakjes, die zij voorzichtig naar hun kamer brachten en daar in een der muurkasten wegsloten.

De dag verliep verder rustig, de beide vrienden dineerden samen in het Hotel Cecil en begaven zich daarna naar de Windsor Club.

— Wat moeten we daar eigenlijk uitvoeren? vroeg Brand onder het loopen.

— Dat is nog al eenvoudig — ons overtuigen

dat Iwan Dostojeff er is. Als hij er niet was, zou hij wellicht thuis kunnen zijn en dan lag ons plan in duigen.

Maar daarvoor behoefde Raffles geen vrees te hebben, want toen zij een half uur later — het was toen omstreeks half negen — de groote conversatiezaal van de Windsor Club binnentraden, was de Rus daar reeds gezeten, in een gesprek met den voorzitter der club.

Raffles trad op hem toe en wisselde eenige woorden met hem.

Daarop keerde hij naar Brand terug en zeide op fluisterenden toon:

— Alles is in orde, hij wil gaan spelen met een paar van de leden en blijft minstens tot een uur of twaalf of één hier, wij hebben dus tijd in overvloed. Laten wij maar snel weer vertrekken, zooveel te minder opzien baart het, dat wij zoo spoedig weder heengaan.

Zij verlieten het gebouw en riepen de eerste de beste huurauto aan.

Raffles gaf den chauffeur het adres van zijn huis op en spoedig zaten zij weder in hun kamer.

— Zie zoo en geef mij nu de vergrooting eens aan, die je vanmiddag gemaakt hebt, zeide Raffles, terwijl hij voor den spiegel plaats nam.

Brand verliet het vertrek, ging naar zijn eigen kamer en nam uit zijn schrijfbureau een uitstekend gelijkend portret van Iwan Dostojeff.

Toen hij het Raffles overhandigd had, bekeek deze het met bewondering en zeide:

— Het is werkelijk uitstekend geslaagd. En nu maar vlug aan het werk.

De beide vrienden waren spoedig in het moeilijke werk der vermommen verdiept en wisselden gedurende al dien tijd geen woord.

Brand was de eerste, die gereed was.

Niemand die hem een half uur te voren had gezien, zou in den deftigen grijsaard met zijn eerwaardige bakkebaarden den jongen blozenden secretaris van Lord Aberdeen herkend hebben.

Maar hoe goed hij zichzelf ook vermomd had, hij uitte een kreet van verbazing, toen hij in den spiegel het gelaat van Raffles aanschouwde.

Daar zat Iwan Dostojeff in levenden lijve!

Dezelfde vierkante kaken, dezelfde breede neus, dezelfde borstelige wenkbrauwen, dezelfde zwarte haarvracht.

Ofschoon Raffles breede schouders had, had hij zich nog van een vulsel onder zijn goed voorzien en toen hij nu ook de laarzen met de dikke zoolen had aangetrokken en opstond, moest Brand zich de oogen uitwrijven, om zich te overtuigen, dat hij hier wel waarlijk met John Raffles, den Grooten Onbekende te doen had.

— Als de Rus je zoo zag, Raffles, geloof ik, dat hij in een beroerte zou blijven!

— Dat weet ik niet, ik geloof niet, dat die Rus er de man naar is om daar veel last van te hebben, maar het doet mij toch genoeg, dat de vermomming zoo goed geslaagd is.

— Maar daar valt me nog iets in, kreet Brand plotseling, terwijl hij Raffles bij den arm greep.

— Wat dan?

— Hoe zul je met dien bediende spreken? Die man zal niets dan Russisch verstaan.

— Ei? En daardoor zou ik in een moeilijk parket komen, denk jij? Herinner je je dan onzen tocht naar Rusland niet meer, anderhalf jaar geleden?

— Ja zeker!

— Nu, heb ik toen niet heel aardig Russisch gesproken, of ben je dat alweer vergeten?

Brand boog het hoofd.

— Je moet het mij maar niet kwalijk nemen, zeide hij. Natuurlijk weet ik het nog goed, dat je je toen al heel aardig met Russisch gered hebt en dat je het vlot sprak.

— In ieder geval ruimschoots voldoende om een paar woorden met Dostojeff's bediende te wisselen. Ik zal maar in een woedende bui zijn en hem een paar scheldwoorden naar het hoofd smijten — dat zal wel voldoende zijn!

— En ik ben zeker een vriend van den Rus, dien hij mee naar huis genomen heeft om een glas whisky met hem te drinken?

— Ja, maar je zult wel begrijpen, dat die bediende daar niet naar zal durven vragen. Steek nu de pakjes vast bij je, die wij vanmiddag samen in het laboratorium hebben gemaakt, ik

verwacht er, als de nood aan den man komt, heel veel nut van.

Brand haalde uit zijn kamer een kleine handtasch en vulde deze voorzichtig met de kleine ronde pakjes, waarmede zij dien middag het tuinhuis hadden verlaten.

— En nu zou ik je raden, met die tasch niet al te veel te schommelen, want als de glazen bollen voor hun tijd breken, zou ons dat duur te staan kunnen komen.

— Maak je maar niet ongerust, hernam Brand lachend, ik zal er heel voorzichtig mede omgaan.

De beide vrienden waren nu geheel aangekleed, trokken hun regenmantels aan en zetten hun hoogen cylinderhoed op.

— Je hebt toch hoop ik gezorgd dat het merk uit den hoed verwijderd is? zeide Raffles, terwijl hij zijn eigen hoofddekseel nog eens zorgvuldig nakeek. Zoo'n hooge hoed gaat maar al te gemakkelijk verloren, en ik zie niet in waarom men de politie meer „hints" zou geven, dan volstrekt noodzakelijk is.

— Neen, zeide Brand, ik behoef er niet eens naar te kijken, ik heb mijn speciaal inbraakhoedje op.

— Prachtig! Heb je je wapens in je zak?

— Mijn revolver.

— Ik heb er ook een, plus een stok met looden knop, plus een stel handboeien.

— We zijn dus voortreffelijk voorzien.

— En nu vooruit, en met goeden moed!

HOOFDSTUK VI.

Ten huize van Iwan Dostojeff.

— Nu moeten we Henderson nog roepen, zeide Brand, toen zij op het punt stonden, de kamer te verlaten.

— Dat is al gebeurd, zeide Raffles, hij staat al met zijn auto voor de deur als ik mij niet vergis.

— Weet hij wat wij van plan zijn?

— Dat natuurlijk niet! Ik heb het tot beginsel gemaakt den braven kerel zoo weinig mogelijk op de hoogte te stellen van den waren aard van mijn onderneming.

— Maar heb je hem dan in het geheel niets gezegd?

— Ik heb hem gezegd, dat hij ons daar en daar heen moest rijden en ons moet afwachten — en dat zal hij doen, daar kun je zeker van zijn.

— Maar onze vermommingen dan?

— Wel, die krijgt hij nu immers te zien?

— Maar hij zal nooit willen gelooven, dat jij zijn meester, Lord Aberdeen bent.

— O, ja, daarvoor heb ik altijd een wachtwoord, hernam Raffles en bovendien moet hij mijn stem toch dadelijk herkennen.

— Maar zal hij je dan nooit eens vragen gaan stellen? vroeg Brand peinzend.

— Dat doet hij zich zelf niet eens, en hij zou zich zeker liever de tong afbijten, dan het mij te doen. Hij gehoorzaamt mij eenvoudig, zonder ooit iets te vragen, zelfs zonder een verbaasden blik. Hij is zoo trouw als een hond en als ik dat wil, even stom. *W a a r o m* ik iets doe — daarom bekommert hij zich niet. *D a t* ik iets doe, is voor hem voldoende. En als ik hem beveel, dat hij mij moet volgen, dan doet hij dat ook, al zou dat nog zooveel gevaar voor hem opleveren.

Raffles draaide nu het licht in de kamer neer en keerde zich op den drempel van de deur nog even om.

— Heb je de handschoenen, vroeg hij, zich tot Brand wendend, die hem volgde.

— Ze zitten in den binnenzak van mijn overjas.

— Dan is ook werkelijk onze geheele uitrusting compleet en blijft ons niets anders te doen, dan van leer te trekken.

Zij liepen snel door de vestibule, Raffles opende de straatdeur en daar zagen zij de groote, groen gelakte auto reeds stilstaan, met den reusachtigen chauffeur Henderson achter het stuurwiel.

Henderson, die hem twee geheel vreemde heeren uit het huis zag komen, lichte beleefd zijn pet op, maar nam verder geen notitie van hen. En het kostte Raffles toch nog eenige inspanning, voor hij den braven kerel had overtuigd van zijn identiteit.

— En weet je nu nog, wat je te doen hebt? vroeg Raffles, voor zij instegen.

— Jawel, mylord. Ik moet u naar de Grosvenor Street in Hampstead brengen, naar het zeventiende huis in die straat aan mijn rechterhand. Gij zult daar binnen gaan en ik moet uw terugkomst afwachten en in dien tusschentijd zeer nauwkeurig acht geven op hetgeen er in de buurt van het huis mocht voorvallen. Ik mag mij tot geen enkelen prijs laten vangen — en dat zal ik ook niet, daar kunt gij zeker van zijn.

— Mooi zoo, zeide Raffles lachend, je hebt je les goed onthouden. Rijdt maar wat vlug, want de zaken, die ik daar moet verrichten, hebben eenige haast.

— Laat dat maar aan mij over, mylord; ik zal u binnen drie kwartier brengen, waar gij zijn moet.

Inderdaad stootte de auto even later in snelle vaart door de straten van Londen en nog binnen den tijd, door den chauffeur genoemd, stond de auto stil voor het tamelijk afgelegen huis.

— Rijdt een klein eindje op, zeide Raffles fluisterend, nadat hij was uitgestapt, zoodat de voorbijgangers, al zijn het er ook niet veel, niet zien, dat je juist voor dit huis stilsthoudt.

— Kom mee, Brand, en blijf goed in je rol, het moeilijke begint nu.

De beide vrienden traden snel door den kleinen voortuin, die zich voor het huis uitstrekte, terwijl de auto een paar huizen verder stilstond.

Raffles haalde een sleutel uit zijn zak en stak dien in het slot.

— Hoe kom je in 's hemelnaam aan dien sleutel? vroeg Brand verbaasd.

— Heel eenvoudig, ik heb een paar avonden geleden een wasafdruk van het slot gemaakt. Lieve hemel, als het vak niet meer moeilijkheden opleverde!

Na deze woorden te hebben gezegd, draaide de buitendeur op haar hengsels en traden de beide vrienden onverschrokken binnen.

In de vrij kleine vestibule van het huis brandde een enkele gasvlam in een prachtige Moorsche lantaarn, die aan drie koperen kettingen van de zoldering afhing.

Geen geluid was in het geheele huis te hooren.

— Bewoont hij dit geheele huis alleen? vroeg Brand fluisterend.

— Ja, antwoordde Raffles, maar het is niet zeer groot, dat kun je aan den vorm van deze vestibule wel zien en nu geen woord meer, of het moet gericht zijn aan Iwan Dostojeff, denk daaraan!

— Ik kan toch zeker Engelsch tegen je praten?

— Welzeker, en dat is voor ons juist heel gemakkelijk, want die bediende verstaat geen stom woord van de Engelsche taal, wij kunnen dus alles zeggen wat wij verkiezen, waar hij bij is.

— Hoe zullen we hem onschadelijk maken?

— O, met een voorgehouden revolver en een paar handboeien, in combinatie met een doek voor den mond, doen we al een heelen boel.

— Waarschuwt Henderson, als er onraad dreigt?

— Ik heb hem gezegd, dat hij op de bekende manier moest fluiten, als iemand hier het huis binnengaat — dat is alles. En nu naar boven!

Met dreunende stappen begon Raffles de trap te beklimmen, terwijl Brand hem volgde.

Zij betraden het portaal en Raffles opende de eerste de beste deur.

Het vertrek was volmaakt donker, en toen de indringer den schakelaar had omgedraaid, bleek het hem, dat hij zich in de slaapkamer van den Rus bevond.

De beide mannen liepen het vertrek door en openden een tweede deur, die zich dicht bij een dier ramen bevond.

Deze deur bleek toegang te geven tot een vertrek, dat als rookkamer was ingericht.

Ook dit liepen zij geheel door, openden opnieuw een deur en bevonden zich in de kamer die blijkbaar het vertrek was, waar de Rus gewoon was zich bij voorkeur op te houden, en dat waarschijnlijk als woonkamer diende.

Ook hier maakte Raffles licht en daarop wierp hij, alsof hij volkomen thuis was, zijn regenmantel af.

— Zet je nu maar op je gemak, George, zeide hij.

En nu geleek zijn stem sprekend op die van den Rus.

— Waar zou de bediende uithangen? vroeg Brand, ik heb nog niets gezien of gehoord.

— Misschien zit hij wel in de bediendenkamer. Wij zullen eens zien.

Hij drukte op een bel naast den deurpost en even later naderden de haastige schreden van den Russischen bediende.

Er werd op de deur geklopt en Serge trad binnen.

Men kon duidelijk zien, dat hij geslapen had, want zijn oogen knipperden schuw tegen het felle licht.

Zijn bot gelaat teekende groote verbazing — blijkbaar had hij zijn meester nog in het geheel niet verwacht.

Raffles was dadelijk geheel in zijn rol.

— Waar zit je, schurk? schreeuwde hij woest. Hoe komt het dat je me niet ontvangt, als ik terugkom?

— Heer... stamelde de man, sidderend, terwijl hij Raffles aankeek als een geslagen hond, ik wist niet, dat gij zoo gauw zoudt terugkeeren.

— Dat doet er niet toe, riep Raffles uit, je slaapt in mijn dienst niet, hoe dikwijls heb ik je dat gezegd. Vooruit, breng whisky en sigaren, mijnheer blijft bij mij.

— Neem plaats, George, zoo wendde hij zich tot Brand, de Engelsche taal gebruikend.

Bevend over al zijn ledematen, verwijderde Serge zich.

Zoodra hij de deur achter zich gesloten had, trad Raffles snel op Brand toe en zeide:

— Het oogenblik is nu gunstig, Brand, de bediende is geheel alleen. Wij konden het niet mooier getroffen hebben. Zoodra hij binnenkomt met zijn blad met ververschingen moet je snel op de deur toetreden en die op slot draaien. Kijk, ik zal den sleutel aan den binnenkant steken. Voor de man van zijn verbazing bekomen is, zal ik hem de revolver voor neus houden en de rest zal kinderspel zijn.

— Goed, ik zal op mijn post zijn, antwoordde Brand, terwijl hij zich vergewiste, dat hij zijn revolver gemakkelijk kon grijpen in geval van nood.

Nauwelijks was dit overeengekomen, of reeds

naderden weder de snelle schreden van den bediende.

De deur ging open.

Serge trad binnen, in de eene hand een flesch whisky, in de andere hand een blad met twee glazen en een kistje sigaren dragend.

— Zet het daar maar op tafel, zeide Raffles op ruwen toon.

Serge trad met gebukt hoofd en gebogen naar de tafel om daarop de ververschingen neer te zetten.

Onhoorbaar sloop Brand naar de deur en draaide deze op slot.

Serge keek schuw om, teneinde naar de oorzaak van dit zonderling geluid te vorschen.

Maar daarbij keek hij recht in den glinsterenden loop van een zware revolver, die Raffles hem voorhield.

Het gelaat van den bediende werd doodsbleek en zijn knieën knikten.

— Wat wilt gij, heer? Wat heb ik misdreven?

— Je hebt niets misdreven, antwoordde Raffles, en ik wil niets anders van je, dan dat je je volstrekt niet verweert en vooral niet poogt om te ontvluchten, of alarm te maken, want dan zou het je slecht vergaan.

Het gelaat van den bediende vertrok op krampachtige wijze.

Eindelijk kon hij schor van woede en angst, met moeite uitbrengen:

— Gij zijt mijn meester niet!

— Neen gelukkig, antwoordde Raffles bedaard, wie ik wel ben doet er echter niet toe — de hoofdzaak is dat ik hier ben, met een doel, dat je aanstonds begrijpelijk zal worden! Ga daar in dien leunstoel zitten.

Hij wees naar den zwaren leunstoel in een hoek van het vertrek, voor een klein divantafeltje geschoven.

Aarzelend keek de bediende om zich heen.

Zijn blikken gleden schuw naar de deur, als die van een wild beest, dat pas in zijn kooi is opgesloten.

Maar daar zag hij Brand staan, die achteloos met zijn revolver speelde, ofschoon hij hem geen oogenblik uit het oog verloor.

Knarsetandend van machteloze woede, maar gedwee liep de bediende schoorvoetend op den leunstoel toe.

— Een paar boeien hier, George, riep Raffles uit, en een flink eind dik touw om onzen vriend vast te binden. Vlug wat, want veel tijd hebben wij niet.

Brand haalde een paar sterke stalen boeien uit zijn zak en het volgende oogenblik waren de polsen van den bediende achter zijn rug onverbreekbaar aan elkaar gebonden.

— Geef mij nu het touw eens aan, beval

Raffles, doe jij hem ondertusschen nog een paar boeien om zijn voeten, want dat heerschap ziet mij er buitengewoon sterk uit en ik vertrouw hem maar half.

Onder het spreken sloeg hij het touw om de dijen van den gevangene, trok het onder de zitting van den zwaren stoel door en legde er een knoop in.

— Zie zoo, riep hij uit, nu nog zijn bovenlijf tegen de leuning vastgemaakt en dan is hij een knappe jongen als hij zich kan verroeren; knevel hem, terwijl ik dat werkje opknap.

Brand haalde een groote prop linnen uit de kleine tasch, die hij had meegebracht, duwde die zonder veel omslag in den mond van het slachtoffer, en bevestigde daaroverheen een breeden, zwarten doek.

— Zie zoo, dat is klaar, riep Raffles uit, en nu maar eens gauw op onderzoek uitgegaan.

— Zouden we niet bij de slaapkamer beginnen? vroeg Brand.

— Hoe dat?

— Omdat ik daar in het voorbijgaan, als ik mij niet vergis, een miniatuurbrandkastje heb zien staan.

— Nu, wij kunnen ons in ieder geval even gaan overtuigen, maar het moet geen heel ingewikkeld slot zijn, want ik heb geen zuurstofapparaat bij mij. Ik wist wel, dat de Rus waarschijnlijk niet zulk een groote brandkast zou hebben.

De beide vrienden verlieten het vertrek, gingen weer door de rookkamer en bereikten de slaapkamer, waar zij het licht hadden laten branden.

— Ja, ik zie al wat je bedoelt, riep Raffles, terwijl hij snel naar een kleine brandkast toeliep, die in een hoek van het vertrek stond.

Hij knielde er bij neder en onderzocht snel, maar zeer nauwkeurig het slot.

— Dat zal wel gelukken! riep hij verheugd uit. Het slot openkrijgen zal niet gaan, denk ik, maar de deur sluit niet precies, en ik kan door de reet heel duidelijk de schoten van het slot zien. Geef mij de tasch maar eens gauw aan.

Brand kwam met de zware tasch aandragen en Raffles haalde daaruit een wonderlijk gevormd voorwerp, een van zijn geniale uitvindingen, dat hij voor de kast op den grond plaatste, en met eenige schroeven stevig in den vloer bevestigde.

Hij draaide even aan een soort zwengel, die aan een klein drijftrad bevestigd was, dat op zijn beurt een uiterst dunne cirkelzaag in beweging bracht, die uit het fijnste Bessemerstaal vervaardigd was.

Hij schoof het bovenstel van deze vernuftige inrichting nu zoo ver vooruit, dat de papier-

dunne cirkelzaag tusschen de stalen deur van de brandkast en den deurpost schoof en zeide toen tot Brand:

— Zoo, druk jij de zaag nu stevig tegen de schoten aan. Hier is olie, houd de zaag goed nat.

Brand drukte met beide handen uit alle macht de zaag tegen de schoot van het slot en Raffles bracht het drijf wiel in beweging.

Dadelijk ontstond een nauwelijks hoorbaar, fijn, krassend geluid en men kon de staaldeeltjes van de schoot als een fijnen stofregen uit de spleet van de brandkast zien neervallen.

— Het gaat uitstekend, mompelde Raffles. De bovenste is al voor de helft doorgezaagd, geef nog maar eens wat olie.

De cirkelzaag deed haar plicht en binnen tien minuten was de bovenste schoot doorgezaagd, als ware hij van hout geweest!

— Nu de onderste, riep Raffles uit.

Brand trok de zaag terug en duwde haar eenige decimeters lager op de onderste schoot.

Ook deze was binnen enkele minuten doorgezaagd.

— Zie zoo, dat is klaar, pak jij het toestel nu maar even in, dan zal ik de kast eens onderzoeken.

Raffles trad op de klein kast toe, greep den knop van de deur en kon deze nu met het grootste gemak openen.

— Zoo, dat ziet er goed uit, riep hij verheugd. Je hebt goed gezien, Brand, ik geloof, dat mijnheer de Rus hier zijn bijeen gestolen fortuin bewaart. Ha, daar zie ik ook papieren.

Raffles stak de hand in de kast en haalde er achtereenvolgens een twintigtal rollen gouden roebels, eenige pakken bankbiljetten en effecten uit, die hij snel in de kleine handtasch borg, die Brand had medegenomen.

— Daar liggen nog meer papieren in, zou ik zeggen, zeide Brand, die de zaag uit elkaar had genomen en weder had ingepakt.

Zwijgend stak Raffles de hand opnieuw in de kast en haalde er een aantal papieren uit, die hij snel begon door te lezen.

— Wel, vroeg Brand nieuwsgierig, nadat hij eenigen tijd had toegekeken. Staat er wat bijzonders in die papieren?

— Voor ons is het niet zeer belangrijk, antwoordde Raffles, maar onzen vriend de Rus zeer zeker; ik blijk mij in zijn persoon ook vergist te hebben, bij het inwinnen van mijn informaties.

— Hoe zoo dan?

— De man heet niet Iwan Dostojeff, en het geld, waarvan ik vermoedde dat hij het „verduisterd” had, is kortweg gestolen. Hier, deze documenten wijzen het duidelijk aan, ik zal zoo vrij zijn ze in mijn zak te steken.

Raffles voegde de daad bij het woord en stak de papieren in den binnenzak van zijn rok.

Daarop duwde hij de deur van de kleine kast weder dicht, en stond op terwijl hij het stof van zijn knieën klopte.

— Heb je er heelemaal geen juweelen in gevonden? vroeg Brand.

— Neen! Dat verwondert mij wel een beetje, want dergelijke menschen schijnen altijd dol te zijn op schitterende voorwerpen.

— Ja. Dat komt mij ook vreemd voor. Wij zullen nog eens elders rond zien.

— Hebben wij nog tijd?

— O, nog minstens een uur. Ik heb het daar even tien uur hooren slaan.

— Nu, dan kunnen we nog wel even zoeken, meende Brand. Misschien is hier ergens wel een geheim vak in den wand.

— Neem jij dan dien muur maar, zeide Raffles, bij de waschtafel daar. Dan zal ik deze voor mijn rekening nemen.

Beide begonnen nu al kloppend en wrijvend over het behang met waar kattengeduld te zoeken.

Na een kwartier riep Brand uit:

— Ik geloof dat ik al iets gevonden heb.

Raffles liep snel op hem toe en riep nieuwsgierig:

— Waar dan?

— Hier dicht bij het raam. Ik kon overal het behang eenigszins indrukken, maar op deze plek gaat het niet.

— Heb je nergens een spleet ontdekt.

— Neen, maar laat je elektrische lamp even vlak bij het behang schijnen dan zal ik tegen het licht inkijken.

Raffles ontstak zijn elektrische lamp en verlichtte nu het behang, terwijl Brand zich voorover boog en langs het papier keek.

— Daar zie ik al wat, riep hij na eenige oogenblikken uit. Maar de spleet is zoo smal, dat ze nauwelijks zichtbaar is.

— Steek je mes er dan tusschen, zeide Raffles.

Brand haalde zijn sterk zakmes uit den zak en had na lang zoeken eindelijk de plek gevonden, waar hij de punt van het mes eenige millimeters kon insteken.

Hij bewoog het nu op en neer, totdat het ergens stuitte.

En plotseling sprong nu het deurtje van het verborgen vak met een scherp geklik van metaal open.

Maar op hetzelfde oogenblik schreeuwde Raffles met doordringende stem:

— Om Godswil Brand, op zij.

Brand wierp zich achteruit en op datzelfde oogenblik kraakte een revolverschot.

Van een grooten Venetiaanschen spiegel tegenover het verborgen kastje, vielen de scherpen op den grond.

— Wat was dat? vroeg Brand doodsbleek.

— Heel eenvoudig een revolver, waarvan de trekker werd overgehaald door het openvliegen van dit deurtje. Het is een groot wonder, dat we er zoo zijn afgekomen — waarschijnlijk is de inrichting niet naar behooren gemaakt, en dat is ons geluk!

— Zou men het schot buiten niet gehoord hebben? riep Brand op zachten toon.

— Dat is niet waarschijnlijk. Het huis is hier afgelegen, wij zijn hier op de derde verdieping, en er hangen, zooals je ziet, dikke gordijnen voor de ramen.

Onder het spreken had hij met een kniptang het ijzerdraad doorgeknipt dat aan den trekker van de revolver was bevestigd, waarvan de loop nog steeds dreigend naar buiten wees, en stak nu de hand onder het gevaarlijke wapen door, om het geheime kastje af te zoeken.

Hij haalde er nog een groot aantal bankbiljetten uit, benevens een verzegelde enveloppe, die hij in zijn zak liet glijden.

— Zoo, Brand, zeide hij, dat zal wel zoowat alles zijn. Wij zullen het zekere voor het onzekere nemen en nu maar verdwijnen. Ik kan je verzekeren dat de buit niet mis is geweest, want ik heb hier in mijn hand een lederen zakje en op het gevoel zou ik zeggen, dat zich daarin een groot aantal diamanten, of andere edelgesteenten bevinden.

Snel klopten zij al het geroofde in hun zakken, draaiden het licht in de kamer uit en begaven zich door de rookkamer weder naar het vertrek waar de bediende nog altijd op zijn stoel vastgebonden zat.

Raffles en Brand pakten hun buit met de grootste zorgvuldigheid in de handtasschen, die zij hadden medegebracht.

Juist waren zij daarmee gereed, toen een zachte, zonderlinge fluittoon door den nacht klonk.

De beide mannen hieven het hoofd op en keken elkaar zwijgend aan.

Toen zeide Raffles zacht:

— Henderson geeft het teeken!

— Er is dus onraad!

— Snel naar het venster!

Zij ijlden beiden naar het venster, nadat Brand het licht had uitgedraaid, zoodat zij van buitenaf niet te zien waren.

Raffles sloeg het dikke overgordijn een weinig terzijde en wierp een blik op straat.

Dadelijk trok hij het hoofd weer terug.

— Daar komt Sullivan aan met zes man!

— Alle duivels!

— Zij zijn nu bij het hek!
 — Komen zij allen binnen?
 — Neen — hij plaatst er twee bij het hek, en twee anderen stuurt hij weg — zeker naar de achterzijde van het huis!
 — Het wordt warm!
 — Heel warm!
 — Zie je Henderson met de auto?
 — Heel in de verte! Hij is zeker een eindje opgereden na te hebben gefloten, uit vrees, dat de naderende agenten achterdocht zouden krijgen. Tegen zeven man kan hij natuurlijk niet op!
 — Maar wat komt Sullivan in 's hemelsnaam hier doen? Drie uur geleden sprak hij nog met den Rus in de Windsor Club!
 — De eenige oplossing is deze — hij komt eenvoudig nu reeds het huis bewaken!
 — Dat is wel heel vroeg!
 — Ja, maar Sullivan is een voorzichtig man, die de dingen goed en grondig doet. En denk om ons bezoek aan zijn huis.. Stil — daar komt hij met zijn twee mannen over het tuinpad!
 — Zou hij aanbellen?

— Als de Rus hem geen sleutel heeft meegegeven!
 — Wat doe je?
 — Hem ontvangen!
 — In deze vermomming?
 — Heb ik dan tijd om mij te verkleeden?
 — Maar hij heeft den Rus pas verlaten?
 — Hoe weet je, dat het pas geleden is? Er is geen andere uitweg!
 — Hij zal Serge vinden!
 — Vooreerst komt hij niet verder dan de rookkamer! De gangdeur van de woonkamer is op slot!
 — Ik hoor een sleutel in het slot!
 — Neem dan vlug de whisky en de sigaren weg en zet ze in de rookkamer!
 Brand deed wat hem gelast was, terwijl Raffles nog een laatsten blik door de kier van het gordijn wierp.
 — Henderson komt langzaam terug rijden, fluisterde hij.
 — Waar laten we de tassen?
 — Voorloopig in de woonkamer. Serge is toch onschadelijk! Maar neem er de twee bewuste pakjes uit — ze zullen noodig zijn.

HOOFDSTUK VII.

Een gewaagd spel.

Ternauwernood zaten Raffles en Brand kalm aan een rooktafeltje, ieder voor een glas whisky, en ijverig aan een reusachtige sigaar trekend, of er werden naderende voetstappen in de gang gehoord.

Raffles stond vlug op, ging naar de deur en opende die wijd.

— Wel, mijnheer Sullivan! riep hij uit, de stem van den Rus voortreffelijk nabootsend — dat noem ik ijver! Kom binnen, wat ik u verzoeken mag! Weliswaar is uw tocht tevergeefs geweest, want ik heb niets verdachts kunnen ontdekken, maar niettemin zult gij mij niet weigeren, een glas voortreffelijke Schotsche whisky met mij te ledigen.

Sullivan trad langzaam de kamer binnen.

Zijn gelaat vertoonde kenteekenen van de grootste verbazing.

— Mijnheer Dostojeff — stamelde hij. Ik be-

ken dat ik zeer verbaasd ben! Ik verlaat u nog geen uur geleden in de Windsorclub — gun mij slechts den tijd om op uw verlangen, zes man aan Scotland Yard te gaan afhalen — en rijd vliegensvlug met onze snelste auto hierheen, dat wil zeggen tot aan het begin van de straat, om geen noodeloos leven te maken voor geval hier werkelijk iets niet in orde mocht zijn — en als ik hier kom, vind ik u kalm in uw rookkamer zitten! Het is verbazend!

— Ha ha, mijn waarde inspecteur! riep Raffles joviaal uit. Ik wilde mij maar eens overtuigen, of de Londensche politie inderdaad zoo uitstekend en zoo bij de hand is, als men ze mij steeds heeft afgeschilderd! En laat mij u nu even mijn vriend George Ross voorstellen, dien ik hier wachtend op mij heb aangetroffen.

Brand boog stijf en zwiingend voor den jongen inspecteur, die hoffelijk terugboog.

— Dus ik behoef niet eens te vragen of hier alles in orde is? vroeg Sullivan.

— In de meest volmaakte orde! En daarom verzoek ik u nogmaals, een glas met mij te drinken!

— Mijnheer Dostojeff — ik zou gaarne aan uw vriendelijke uitnodiging gevolg geven, maar nu ik hier alles in orde bevind, mag ik mijn mannen niet langer dan volstrekt noodig is, aan den dienst onttrekken. Ik zal dus afscheid van u moeten nemen — in de hoop dat ik hier morgenavond eveneens een vruchteloos bezoek zal brengen, al zou ik voor mij persoonlijk zeer gaarne dien geheimzinnigen boosdoener in handen krijgen!

Raffles' oogen schitterden. Hij had niet gedacht, den onwelkomen bezoeker zoo spoedig en gemakkelijk weder kwijt te raken.

— Nu, dan blijft gij mij een bezoek schuldig! riep hij vroolijk uit. En als gij — — —

Een doffe, zware slag in de aangrenzende woonkamer deed hem onverhoeds ophouden!

Een korte stilte — —

— Wat was dat? vroeg Raffles op gesmoorden toon, ofschoon hij zeer goed begreep, dat de Russische bediende kans had gezien, zich met stoel en al omver te werpen, teneinde aldus de aandacht te trekken van den inspecteur, wiens stem hij duidelijk hoorde!

— Er valt in die kamer een zwaar voorwerp op den grond! antwoordde Sullivan op eigenaardigen toon, terwijl hij den blik strak op den gewaanden Rus gevestigd hield.

De twee agenten waren langzaam naderbij gekomen en stonden nu in de kamer.

— Zoudt gij niet eens gaan zien, wat die zonderlinge slag beteekende, mijnheer Dostojeff? vroeg Sullivan op afgemeten toon, den blik geen seconde afwendend van het gelaat van den reus tegenover hem.

— Ik geloof niet — dat dit noodig is! antwoordde Raffles koel.

— Maar — —

— Misschien hebben wij ons verbeeld, dat er iets viel!

— Meent gij?

— Ik ben er bijna zeker van!

Sullivan beet zich op de lippen en vroeg toen plotseling:

— Mag ik vragen waar uw bediende Serge is? Wij zijn hem nergens tegengekomen.

— Ik heb hem uitgezonden om eenige boodschappen te verrichten — — —

Weer een stilte vol onuitgesproken, maar vreeselijke dreiging.

Toen nam Sullivan opnieuw het woord. Op doffen toon zeide hij:

— Als gij het niet de moeite waard acht, mijnheer..... Dostojeff, of wie gij — anders moogt zijn, om in uw eigen belang onderzoek te doen naar de oorzaak van dien slag, dan zal ik zelf... Wilson en Garrick! zoo wendde hij zich tot de twee agenten, ga over de gang naar de kamer hiernaast, en zie wat het is!

De twee agenten sloegen kort aan, en gingen de kamer uit.

Nauwelijks waren zij weg, of Raffles riep zacht tot Brand in een taal, die Sullivan niet verstond, ofschoon hij er heel wat kende:

— Maskers voor en deur op slot!

In een oogwenk hadden de beide mannen een soort rookmasker voor hun gelaat gevestigd, dat met één enkele handgreep op zijn plaats zat.

Het volgende geschiedde in het tiende van den tijd, noodig om het te beschrijven:

Brand, die reeds ongemerkt de deur was genaderd, ijelde er heen en draaide den sleutel om, voor Sullivan het kon verhinderen.

Deze bracht zijn hand naar zijn zak — —

Een blinkende revolverloop schitterde — —

Maar Raffles had het gebaar gezien en sloeg den inspecteur het wapen uit de hand, dat zonder geraas op het dikke tapijt viel. Tegelijkertijd haalde hij met de vrije hand een paar van de geheimzinnige pakjes uit zijn zak, die hij tegen een tafelpoot wierp, zoodat zij met een zwakken knal barstten.

Onmiddellijk verspreidde zich een dichte, verstikkende rook in het vertrek.

Sullivan wilde schreeuwen, maar Brand drukte hem de hand op den mond.

Het volgende oogenblik zakte de inspecteur als een zak zout bewusteloos in elkaar.

Op dat oogenblik werd er op de gangdeur gebonsd.

— De deur is op slot, sir! schreeuwde een der agenten. Doe ons maar open, dan kunnen wij er door de andere deur in.

— Dat behoeft niet, mannen! riep Raffles door het gaas van zijn masker, en hij bootste zoo bedriegelijk de stem van Sullivan na, dat Brand verschrikt naar zijn revolver greep! Ik heb de twee schurken in mijn macht! Loop snel naar den dubbelen post achter het huis en breng de twee anderen hier! Ik heb de ellendingen met mijn revolver in bedwang! Vlug wat — de vogels zijn geknipt.

— All right, sir! klonk een stem achter de deur, en daarop hoorden de twee vrienden, met kloppend hart, de twee agenten wegsnellen.

— Zoo, dat is al heel wat gewonnen! bromde Raffles verheugd. Nu snel met onzen vriend naar de slaapkamer — ik zou voor geen geld

willen, dat hij zou stikken! Zet alle tusschen-deuren en de ramen die niet op straat uitzien, open!

Raffles en Brand droegen eerst den bewusteloozen inspecteur naar de slaapkamer, waarop de jonge man alle deuren ging openen, zoodat de bedwelmende rook langzaam wegtrok.

— Eer' prachtig middel, niet? vroeg Raffles, toen Brand teruggekeerd was.

— Uitstekend! Maar wat doe je daar? riep Brand verbaasd uit. Leg je je vermomming af?

— Ja! Trek Sullivan eens snel zijn uniform uit. Hij blijft nog juist een kwartier bewusteloos en geef mij dan mijn schminkdoos eens gauw aan!

— Wat ben je van plan?

— Dat zul je zien!

Raffles wierp snel pruik en knevel af, ontdeed zijn gelaat van de bruine laag, en begon zich opnieuw te vermommen, Sullivans gelaat aandachtig bestudeerend.

— Ik ben er achter! riep Brand vroolijk uit.

— Ah — goed zool!

— Maar de agenten?

— Ze moeten om den heelen achtertuin loopen en die is vrij groot — en bovendien drie trappen op en af — vlug, de uniform! Trek hem mijn rok aan — uitstekend! Nu krijgt hij nog die mooie zwarte prik op — nu een bruin tintje — en nu de snor! Het begint er al wat op te lijken!

Inderdaad, onder de vaardige handen van de twee vrienden begon het gelaat van den bewusteloozen Sullivan al veel te gelijken op dat van den Rus, Iwan Dostojeff.

— Het is wel niet zoo goed als mijn vermomming, zeide Raffles, maar het is in ieder geval voldoende!

— Dat denk ik ook.

Binnen enkele oogenblikken was de verandering geheel voltrokken: Raffles was Sullivan — Sullivan was Iwan Dostojeff!

— Nu komt het er nog op aan, om hem zonder opschudding weg te krijgen, zeide Brand. Hoe denk je dat aan te leggen?

— Gemakkelijker dan je denkt.

— Maar de agenten, die aanstonds terug komen, zullen zich afvragen, hoe het mogelijk is, dat die Rus bewusteloos is geworden!

— Dat zullen zij niet, antwoordde Raffles, om de eenvoudige reden, dat hij dan niet meer bewusteloos zal zijn. Ik heb hem een doek om den mond gebonden, wat ik bij dezen doe — om hem het schreeuwen te beletten en wat jou betreft, jij bent zoo verschrikt voor mijn revolver, dat je zelfs geen kik hebt durven geven.

— Nu, ik laat het aan jou over, zeide Brand, maar het fijne begrijp ik er nog niet van.

— Dat zul je aanstonds wel te weten komen. Stil, ik geloof, dat zij daar terugkomen. Trek vlug je handschoenen aan.

Zonder tijd te verliezen om een verklaring van dit bevel te vragen, trok Brand een paar vleeschkleurige handschoenen van gummi aan, terwijl Raffles zijn voorbeeld volgde.

Sullivan was tot zich zelf gekomen en keek met verwilderde oogen rond.

Raffles greep hem met een geweldige kracht onder den arm en bracht hem naar het rookvertrek.

De arme inspecteur van politie meende te droomen en deed niets anders dan zijn gewaanden dubbelganger aanstaren.

Hij kon echter in het geheel geen geluid geven, want dat werd hem belet door den dikken doek, dien Raffles over zijn mond had gebonden.

— Zie zoo, zeide Raffles, zorg dragende, dat hij zijn stem zooveel mogelijk onkenbaar maakte, nu zal de komedie worden beëindigd, door onzen geachten opponent een stel extra fijne, officieele handboeien aan te doen.

Hij voegde de daad bij het woord en een oogenblik later zag de stom verwonderde Sullivan, die niet wist of hij waakte of droomde, zijn beide handen in een paar glinsterende boeien gevat, zooals hij ze zelf zoo menigmaal had gebruikt om boeven en misdadigers van allerlei aard onschadelijk te maken.

— Ja, ik begrijp, dat gij een weinig verbaasd zijt, zeide Raffles fijntjes. En dat zoudt gij waarschijnlijk nog meer zijn, als gij op het oogenblik eens uw eigen gezicht kondt zien. Maar ik wil u niet in noodelooze spanning laten — — ziehier!

Raffles trad snel op den dam tusschen de beide ramen toe en nam een kleinen spiegel van prachtig geslepen Venetiaansch glas in een ivoren lijst gevat van den muur.

Hij trad met het kostbare voorwerp op Sullivan toe en duwde het dezen onder den neus.

Zelfs de bruine schminklaag op het gelaat van Sullivan was niet in staat om de bleekheid te verbergen, die zich over zijn tinnen verspreidde, toen hij het gezicht van den Rus in den spiegel zag.

Hij rukte woedend aan zijn boeien, en trachtte de touwen te verbreken, waarmede Brand uit overmaat van voorzichtigheid zijn armen tegen het bovenlijf had vastgebonden.

— Stil, daar zijn zij, riep Raffles plotseling uit.

Hij legde nu den spiegel snel neder en nam zijn revolver ter hand.

— Ga nu naast hem staan, Brand, fluisterde hij bevelend, en denk er om, ik heb je betrek-

kelijke straffeloosheid toegezegd, omdat je er in hebt toegestemd het geheim van je medeplichtige te verraden. Opgelet, daar zijn zij!

Op dat oogenblik lieten zich inderdaad in de gang de zware stappen van de toesnellende agenten hooren.

Een hunner klopte op de deur en riep:

— Daar zijn wij, chef!

— Uitstekend! Ik zal open doen.

Raffles verhief nu zijn stem, steeds die van Sullivan nabootsend, alsof hij zich tot de beide gevangenen wendde.

— Geen beweging, of het zou u berouwen.

Daarop ging hij op de deur toe en opende haar snel.

— Kom binnen, mannen! beval hij.

De vier agenten traden binnen.

— Heeft de post achter den tuin iets bijzonders waargenomen? vroeg de nagemaakte Sullivan.

— Neen, chef, antwoordde de mannen tegelijk.

— Dat dacht ik ook wel, want met deze twee schoeljes hebben wij eindelijk den geheimzinnigen onbekende en zijn helper gearresteerd, die mij reeds maanden lang en onzen chef Baxter reeds sedert jaren het leven zoo zuur maken.

— Een prachtige vangst, meneer Sullivan! riep een der agenten verheugd uit.

— Dat zou ik meenen, riep de gewaande Sullivan.

— Maar hoe hebt gij het klaargespeeld om die twee heeren in bedwang te houden? riep een andere agent vol bewondering uit.

— Ja, beste vriend, dat heb ik met zachtheid gedaan gekregen, omdat geweld mij hier aan het kortste einde zou hebben doen trekken. Die Russische sinjeur daar is een gevaarlijk heerschap — ik behoef niet eens te zeggen, dat het niet de echte Iwan Dostojeff is, maar de Grooten Onbekende! Maar zijn metgezel, deze zoogenaamde eerwaardige grijsaard, luisterde spoedig naar rede en heeft mij toezegging gedaan, als Kroongetuige¹⁾ op te treden.

1) De Engelsche wet kent in sommige gevallen, met name wat moord, manslag en zware inbraken betreft, de instelling van „Kroongetuigen”, dat zijn dezulken der aangeklaagden, die zich geheele of gedeeltelijke straffeloosheid verzekeren, door hun makkers te verraden.

— Dat hebt gij prachtig bedacht, mijnheer! riep een der agenten uit.

— Ik geloof waarlijk niet, dat het zoo kwaad was, antwoordde Raffles met geveinsde nederigheid, maar nu moet er spoed gemaakt worden. Hier naast ligt een medeplichtige van den Grooten Onbekende gebonden op een stoel —

de man heeft de zaak op het laatste oogenblik willen verraden en zou daarvoor juist door dien zwarten schurk daar gestraft worden. Twee uwer gaan aanstonds naar binnen, maken dien man los en voeren hem weg.

— Mooi zoo, mijnheer Sullivan! riep de agent die steeds het woord had gevoerd, terwijl hij zich gereed maakte de andere kamer binnen te gaan.

— Gij tweeën brengt dezen nagemaakten Rus naar beneden, terwijl ik zelf mij wel met dezen edelen grijsaard zal bezig houden.

De twee agenten traden op Sullivan toe, deze rukte als een waanzinnige aan zijn boeien en trachtte zich te bevrijden van den doek, die over zijn mond gebonden was.

En deze pogingen tot verzet waren uit den aard der zaak zoo natuurlijk, dat de beide ordebewaarders er geen oogenblik aan twijfelden, of zij hadden hier met den Grooten Onbekende te doen.

— Ik kan mij niet begrijpen, waarom gij u zoo te weer stelt, mijnheer, zeide Raffles. Twijfelt gij er misschien aan, of ik wel het recht heb om u te arresteeren?

Sullivan, die begreep, dat zijn tegenstand hier nutteloos was, knikte haastig eenige malen met het hoofd, terwijl hij herhaaldelijk met zijn oogen van de agenten naar zijn vijand wenkte.

— Ja, ja, ik begrijp wat gij bedoelt, zeide Raffles. Ik zou mij wel eens verkleed kunnen hebben, nietwaar? Laat ik u dadelijk hieromtrent geruststellen.

Raffles bracht de hand snel in den binnenzak van zijn uniform en haalde er een gedrukt formulier uit, dat hij Sullivan onder den neus duwde.

Deze wierp er een blik op en weer rukte hij woedend aan zijn boeien.

Raffles had hem het bevel tot inhechtenisneming laten zien, dat hij den dag te voren uit de chauffeursjas van den inspecteur had weggenomen, en waarin hij de namen en den datum eenvoudig had veranderd, en wel zoodanig, dat er van het bedrog niet het minste te bemerken viel!

— Gij ziet dat het bevel tot inhechtenisneming volmaakt in orde is, mijn waarde heer, zeide Raffles spottend, nu weg met u, wij hebben nog meer te doen.

— Zijt gij zeker, chef, dat gij het alleen met deze afkunt?

— O, ja, wel met een geheel leger van zulke lafaards, riep Raffles op minachtenden toon uit. En vooruit nu, dat de heele bende nog voor middernacht op Scotland Yard onder dak wordt gebracht.

HOOFDSTUK VIII.

De vlek op het vensterkozijn.

Twee van de agenten traden de aangrenzende kamer binnen, bevrijdden den man van de touwen, die hem diep in het vleesch sneden, hielpen hem overeind en hiepen hem in de rookkamer.

Nauwelijks had de Russische bediende den gewaanden Dostojeff gezien of hij wilde op hem toevliegen en de twee agenten hadden de grootste moeite om hem tot bedaren te brengen en hem de boeien aan te doen.

— Zie zoo, breng hem nu maar naar de auto, vervolgde Raffles. Die is immers aan het begin van de straat blijven staan?

— Dat hadt gij zoo bevolen, mijnheer Sullivan, zeide een der agenten.

— Dat is waar! Vooruit dan maar.

— Maar wij zullen niet allen plaats vinden in de politie-auto, mijnheer, merkte een der agenten op.

— Dat is niets, merkte Raffles met een klein glimlachje op, ik hoor voortdurend huurauto's voorbijgaan en zal er spoedig genoeg een gevonden hebben. Vooruit!

De tocht naar de huisdeur nam een aanvang.

Sullivan verzette zich hevig, maar het baatte hem niets. Hij werd de trap afgesleurd en de voordeur uitgeleid.

Voor het hek van den voortuin, stonden nog altijd de twee agenten op post.

Zij stelden zich in postuur, maar „Sullivan” riep hun reeds uit de verte toe:

— Alles is in orde mannen, ga de auto maar vast waarschuwen.

De twee agenten snelden weg en even later verschenen de twee heldere lichten van de politie-auto, die trillend en ronkend voor het huis stil stond.

— Zoo, laadt het vrachtje nu maar in, en als de duivel naar Scotland Yard. Ik kom daar aanstonds, nadat ik dezen sinjeur, die niet meer als gewoon arrestant behandeld mag worden, voor den rechter-commissaris heb gevoerd. Vooruit!

Ondanks zijn hevig verzet werd Sullivan in de auto getrokken, en dadelijk daarop snelde het gevaarte in ijle vaart weg.

Even keken Raffles en Brand de auto zwiingend na, toen verscheen er een raadselachtig glimlachje op het gelaat van den Grooten Onbekende.

Maar Brand was minder kalm aangelegd en

barstte midden op straat in een schaterend gelach uit.

— Dit is de prachtigste truc, die je in langen heb uitgehaald. Edward, riep hij uit.

— Ik ben blij, dat zij in je smaak gevallen is, antwoordde Raffles kalm. Maar we zijn er nog niet, vlug naar boven om onze tassen te halen en nog een ander klein werkje te verrichten.

Zij snelden naar boven en drukten in de verschillende vertrekken hier en daar hun handen op de meubelen en vooral op de vensterkozijnen, die tamelijk stoffig waren.

Daarop namen zij den buit bijeen en daalden snel de trap weder af.

Henderson stond vlakbij met de auto te wachten.

De beide vrienden stapten in en Raffles beval den chauffeur naar het huis in Cromwellstreet te rijden.

Wel verre van ook maar door het minste teken zijn verbazing over het veranderd uiterlijk van zijn meester te kennen te geven, sloeg Henderson, nadat hem het wachtwoord was medegedeeld, eenvoudig aan en bracht de auto in beweging.

Drie kwartier later zaten de beide stoutmoedige mannen, Lord Aberdeen en diens secretaris, veilig in de bibliotheek, achter een glas dampende cognacgrog en met een fijne Turksche sigaret in de vingers.....

Intusschen reed de auto met duizelingwekkende vaart naar Scotland Yard.

Tot het uiterste had Sullivan zich verzet, maar toen eenmaal de wagen in beweging was gekomen en hij door een laatsten woedenden blik achter zich te werpen, zich overtuigd had, dat zijn vijanden kalm voor het huis waren blijven staan, veranderde dadelijk zijn geheele houding.

Een doffe onverschilligheid maakte zich van hem meester.

Hij zag in, dat het spel verloren was.

Soms wisselden hij een blik met Russischen bediende, die hem vol haat aankeek, en die in de verste verte niet scheen te vermoeden, wat er was voorgevallen.

Eindelijk bereikte de auto het groote gebouw van Scotland Yard.

Sullivan kreeg een ruwen duw in den rug van een der agenten.

— Vooruit, boef, stap uit!

Lijdelijk stapte Sullivan uit de auto, wel eenigszins tot verbazing van de agenten, die hem met zoo weinig omslag tot haast hadden aangemaand.

De Russische bediende werd met even weinig omhaal uit de auto gesleurd en spoedig stond het geheele span in de gang van het hoofdbureau van politie, waar dadelijk alles in rep en roer was, toen een der agenten het blijde nieuws aan een zijner collega's had medegedeeld.

— Is de hoofdinspecteur er nog? vroeg een hunner.

— Dat geloof ik wel, antwoordde een ander. Ik meen, dat hij met mijnheer Sullivan had afgesproken, om tot het resultaat van dit onderzoek te wachten.

— Prachtig! Dan maar vlug naar hem toe.

De zes agenten duwden de twee gevangenen voor zich uit, liepen nog eenige gangen door, tot dat een hunner op de deur van het particuliere kabinet van den hoofdinspecteur klopte.

— Binnen, riep de nijdige stem van Baxter.

— Hij is niet in zijn humeur, maar dat zal straks wel veranderen, mompelde een der agenten. Als hij maar eerst weet, wie wij hier te pakken hebben.

Het achtstal trad binnen.

Baxter zat voor zijn schrijftafel en de secretaris Marholm was voor zijn eigen bureau verdiept in de lezing van de „Times”, toen de hoofdinspecteur de acht mannen zag binnentreden, stond hij langzaam op.

Zijn gelaat was lijkbleek.

Straks keek hij beurtelings naar den gewaanden Rus en diens bediende.

— Wie zijn dat? vroeg hij met sidderende stem.

— Niemand minder dan de Groote Onbekende en zijn medeplichtige, Sir, riepen alle zes zes agenten tegelijkertijd, in hun haast om de eerste te zijn, die het goede nieuws overbracht.

Baxter deed wankelend een paar passen achteruit en zeide op heeschen toon:

— Zij zijn toch ongewapend, hoop ik, zij kunnen mij toch niets doen?

— Ik kan van hier af zien, dat zij geboeid zijn en dat hun armen op hun rug zijn gebonden, kwam de lijmerige stem van Marholm uit den hoek.

— Vraag ik jou wat, Marholm? snauwde Baxter woedend.

Een dof gebrom was het eenige antwoord, en het spitse gezicht van den secretaris verborg zich weer achter zijn courant.

Baxter begon een weinig moed te vatten.

Hij zette zijn lorgnet op zijn neus en bekeek de twee gevangenen, alsof het monstrositeiten in een kermistentje waren.

— Zoo — zoo — zoo — zoo, kwam hij toen op afgemeten toon, zijn dat nu die verfoeilijke schobbejakken? Deze monsterachtige gedochten der natuur, deze huiveringwekkende bandieten, die ik zoo lang in mijn handen heb willen hebben, en nu eindelijk gearresteerd heb. Ja, ja, zoo viel hij zich zelf in de rede, toen hij bemerkte, dat de gewaande Rus een ongeduldig gebaar maakte, wat gij te zeggen hebt loopt niet weg, gij uitschot der menschheid. Moorddadig hondsvot!

Baxter zou nog gaarne eenigen tijd op deze fantastischen toon zijn voortgegaan, sterk door de wetenschap, dat de gevangenen toch niets konden doen, als de saaie stem in den hoek hem dat niet belet had.

— Mijnheer Baxter, zeide Marholm, het dient tot niets of wij de gevangenen uitschelden, alsof wij hier in het Drury Lane Theatre waren.

Baxter wierp den spreker een woedenden blik toe, maar hij bleef toch zwijgen.

— Als gij nu eens begon met hen te onderwerpen, vervolgde Marholm op zijn gewone, kalme manier.

— Hm, bromde Baxter, dat kon ik wel eens doen. A propos, waar heb jullie Sullivan gelaten?

— Die heeft den anderen arrestant, die als kroongetuige wil optreden, naar den rechter-commissaris gebracht, antwoordde een der agenten.

— Zoo — zoo, antwoordde Baxter. Ja, die jonge vriend is niet geheel en al van talent ontbloot, en als hij nog eenigen tijd onder mijn leiding heeft gewerkt....

Een veelbeteekenend voetgeschuifel uit den hoek, waar de „Times” werd gelezen, deed hem woedend ophouden.

— Doe dien nagemaakten Rus daar den band voor den mond woeg, beval Baxter.

Een der agenten ontknoopte niet zonder moeite den dikken doek, die Sullivan tot dusver het spreken belet had.

Sullivan haalde eenige malen diep adem, keek toen den kring der zes agenten rond en zeide op een toon, waarin hij al de minachting legde, waarover hij op dat oogenblik wist te beschikken:

— Driedubbele ezels en botterikken!

Dat was alles.

— Gerechte hemel! schreeuwde Baxter, terwijl hij zich de trillende hand aan het voorhoofd bracht, dat is de stem van, van... maar wie zijt gij dan, mijnheer?

— Doe mij de boeien af, dan zal ik u toonen

wie ik ben, brulde Sullivan op 't toppunt van woede, terwijl de agenten van politie, die reeds vaag beseften, wat er komende was, sidderend in een kring stonden en een verlangenden blik op de deur wierpen.

Baxter wierp een benauwden blik als van een geslagen hond naar de plek, waar Marholm, even rustig als zat hij in zijn stamcafé, de „Times" bleef lezen.

— Wat zou ik doen, Marholm? vroeg hij weifelend.

— Ik zou maar doen, wat mijnheer Sullivan zegt, antwoordde de secretaris onverschillig, want dat hij het is, daarop durf ik wel het loon van een heele maand verwedden, al wil dat ook niet veel zeggen.

Met een wenk beval Baxter twee der agenten den man met de zwarte pruik van de touwen, die zijn armen bijeen gekneld hielden, te ontdoen.

Nauwelijks waren zijn armen bevrijd, of Sullivan trok woedend de zwarte pruik van zijn hoofd, rukte den knevel onder zijn neus weg, snelde naar het marmeren fonteintje, dat zich in een hoek van het vertrek bevond en begon zijn gezicht te schuren, blazend en proestend.

Vijf minuten later keerde hij zich om, na zijn gelaat te hebben afgedroogd.

— Mijnheer Sullivan! klonken zeven stemmen.

De eenige stem, die zich niet liet hooren, was die van Marholm, die doodkalm zijn blad bleef lezen.

— Maar Sullivan, hoe is dat mogelijk? hakkelde Baxter, meer dood dan levend in zijn stoel neervallend.

— Ik zal u zeggen, hoe dat mogelijk is, mijnheer Baxter, riep Sullivan woedend. Ik wil mijn tegenstander gaarne de eer geven, die hem toekomt. Maar als mijn agenten een weinig meer bij de hand waren geweest....

Maar een blik op het bedroefde gelaat van de zes mannen deed hem plotseling ophouden.

Zijn stem was geheel veranderd en had een hartelijken klank, toen hij zeide:

— Neen, neen, laat ik zoo niet doorgaan. Laten wij ons liever alleen een voor een weer eens overwonnen verklaren door dien duivelschen Raffles, dien ik bijna in handen had, en die toch weder is ontkomen. Ik kan het mij begrijpen, dat mijn mannen niets gezien hebben, daar ik mij in den spiegel, dien Raffles mij voorhield, ternauwernood zelf kon herkennen.

De zes agenten werden weggezonden, in hun schik, dat zij er zoo afkwamen, en Sullivan deelde nu in geuren en kleuren aan den steunenden

en zuchtenden hoofd-inspecteur het verloop van zijn avonturen mede.

— Gij ziet dus wel, mijnheer Baxter, zoo besloot hij op bijtenden toon, dat zelfs een uwer beste leerlingen, ook al zou hij nog jaren onder uwe leiding staan, wel eens kan struikelen.

— Ja, ja, mompelde Baxter verlegen. Gij moet maar niet letten op wat ik gezegd heb, dat ontviel mij zoo. Maar wat zullen wij nu doen, denk je?

— Dat is duidelijk, zou ik zeggen, riep de jonge inspecteur uit. Om te beginnen zullen wij de Windsor Club opbellen om te informeeren, of de Rus Iwan Dostojeff daar nog is.

Hij snelde naar de schrijftafel van Baxter, nam de telefoon van den haak en stelde zich in verbinding met de Windsor Club.

— Spreek ik met den portier? hoorde Baxter hem vragen. Gij spreekt met Scotland Yard, — kunt gij mij ook zeggen of mijnheer Iwan Dostojeff, als introducé van Lord Aberdeen, het clubgebouw al verlaten heeft? — Neen, zegt gij? Weest dan zoo goed, mijnheer Dostojeff te vragen, of hij onmiddellijk naar het hoofdbureau van politie wil komen, zijn aanwezigheid is daar dringend noodig, in verband met de gevaren, die hem in zijn woning dreigen.

De jonge inspecteur zette zich kalm op een stoel neder en wachtte, met de armen over elkander gekruist, op de komst van den Rus.

Zoo verliep een half uur.

Toen werd er op de deur geklopt en trad een agent van politie binnen, met een dikke, verzegelde enveloppe, die hij aan Baxter overhandigde.

— Wie heeft die gebracht? vroeg hij verbaasd, terwijl hij den brief om en om draaide, zonder daaruit iets wijzer te worden.

— Door een man in een chauffeursuniform, die zijn pet zoo diep in de oogen had gedrukt, dat hij volstrekt niet te herkennen was.

— Kwam hij met een auto? riep Sullivan uit.

— Dat geloof ik wel, antwoordde de man, ik heb op eenigen afstand de felle zoeklichten van een heel groote auto gezien.

— Mijn kop er af, als dat weer niet van hem is, mompelde Sullivan; het is goed, agent, ga maar heen. Wel, mijnheer Baxter, zoudt gij die enveloppe niet eens open maken? zoo wendde hij zich op spottenden toon tot zijn chef.

Deze draaide nog altijd de groote enveloppe besluiteloos in de vingers rond en ging er eindelijk toe over haar te openen.

Er viel een groot aantal documenten uit, voor het meerendeel in de Russische en Fransche taal, benevens een getypte, aan Baxter gericht brief.

Deze klemde zijn lorgnet weder op zijn dikken neus en las hem voor:

„Mijnheer Baxter!

Bij het doorzoeken van de woning van den zich noemenden Iwan Dostojeff, waaruit ik een niet onaanzienlijken buit huiswaarts mocht dragen, vielen mij ingesloten documenten in handen, welke ik in een kastje vond en waaruit u duidelijk zal blijken, dat de bewuste Iwan Dostojeff niemand anders is dan Boris Kramatoff, de beruchte Russische bandiet en Petrogradnaar, wien de justitie van Moskou reeds geruimen tijd zoekt. Met valsche papieren schijnt dit hoogst gevaarlijke individu zich in de Windsor Club te hebben gedrongen, naar mij blijkt uit een briefwisseling met den edelen Lord Aberdeen, dien de ellendeling op schandelijke wijze bedrogen heeft. Ofschoon, mijns erachtens, uw kennis en kunde op een zeer laag...

Hier viel Baxter zichzelf plotseling in de rede en schreeuwde tot Marholm, die bedaard had zitten toeluisteren:

— Ik kan mij niet begrijpen, Marholm, wat jij hier nu nog te doen hebt. Je diensttijd is om, je kunt nu wel gaan.

— Och, mijnheer Baxter, zeide de secretaris doodkalm, u kunt gerust met uw lectuur doorgaan, want ik zou u woord voor woord kunnen zeggen, wat er komt...

Baxter wierp zijn secretaris een vernietigenden blik toe en nam den brief weder ter hand:

„Ofschoon, mijns erachtens, uw kennis en uw kunde op een zeer laag peil staan, twijfel ik niet, of het zal u met deze aanwijzingen in handen mogelijk vallen, de hand te leggen op dit uiterst gevaarlijke sujet.

Uw eventueele dankbetuigingen vastberaden maar beleefd van de hand wijzend, teeken ik met verschuldigde hoogachting,

JOHN RAFFLES.

— Die onbeschaamde schurk! kreet Baxter, vuurrood van woede, terwijl hij den brief op tafel smeed.

— Waarde mijnheer Baxter, het is nu geen tijd om te schelden, maar om te handelen, zeide Sullivan. Wilt gij mij toestaan de noodige maatregelen te treffen?

— Ga uw gang! Ik bemoei mij met niets meer, zeide Baxter op bitteren toon, alsof hem het grootste onrecht was aangedaan.

Sullivan opende snel de deur en riep naar buiten:

— Breng dien Russischen arrestant nog eens binnen. Mijnheer Marholm, mag ik u verzoeken, de verklaringen van dezen getuige op te teekenen? Ik zal zien, wat er uit hem te halen valt.

— Tot uw dienst, mijnheer Sullivan, zeide de secretaris ijverig.

Even later brachten de twee agenten den Russischen bediende Serge, die nog steeds geboeid was, weder binnen, en Sullivan, die de Russische taal daartoe voldoende machtig was, wist hem in betrekkelijk korten tijd het geheim van zijn meester te ontwringen.

— Breng hem maar weer weg, zeide hij, toen het verhoor was afgelopen. De inlichting mag dan van John Raffles komen, maar zij is van groote waarde. Zes mannen hier in de gang, dicht bij de deur, die binnen komen, zoodra ik fluit. Wapen die, want ik vrees, dat er verzet gepleegd zal worden; het blijkt een uiterst gevaarlijk heerschappij te zijn. Maar zorg, dat hij u niet ziet, want dan zou hij achterdocht kunnen opvatten.

Er verliepen nog tien minuten en toen diende de portier Iwan Dostojeff aan.

Sullivan maakte niet veel omslag, maar trok onmiddellijk zijn revolver, zette die den doodsbleeken Rus op de borst en bracht tegelijkertijd zijn fluitje aan den mond.

Een snerpemde fluittoon klonk.

Zes agenten stormden de deur binnen en ondanks zijn wanhopig verzet en zijn waarlijk herculische kracht, was de bandiet binnen een kwartier machteloos gemaakt — terwijl Baxter zich in een nabijgelegen vertrek in veiligheid had gebracht!

— Zie zoo, breng den arrestant maar naar een van de hokken, riep Sullivan, en dan moet ik nog eens vier man hebben om mij naar zijn huis te vergezellen. Misschien heeft die looze schavuit van een Raffles ondanks al zijn schranderdheid, ditmaal toch nog wel eenig spoor achtergelaten. Ik behoef jullie zeker niet te zeggen, dat die Rus zeer zorgvuldig bewaakt moet worden! Hij is een uiterst gevaarlijk heerschappij!

Binnen een kwartier was de politie-auto weder in gereedheid gebracht en reden Sullivan en vier agenten den weg weder terug, dien de jonge inspecteur kort te voren, haast bezwijkend van schaamte en woede, reeds eenmaal had afgelegd.

Toen zij de woning van den Rus bereikten, vonden zij deze, zooals trouwens te verwachten was, geheel verlaten. Sullivan snelde van de eene kamer naar de andere, en onderzocht alle meubels met de grootste zorgvuldigheid. Voor

de kleine brandkast stond hij vol bewondering stil.

— Hij is mijn ergste vijand, de Grootte Onbekende — maar welk een geniaal man! riep hij ondanks zich zelf uit.

Maar hoe hij ook zocht — de inbrekers hadden niets achtergelaten, geen werktuig, geen wapen, geen zakdoek, geen hoofddekse! — letterlijk niets. Maar plotseling riep een der agenten uit, die eveneens naarstig aan het zoeken waren gegaan:

— Hier is een vingerafdruk, Sir!

Haastig kwam Sullivan toelopen.

— In het vensterkozijn? vroeg hij.

— Ja, en daar op dat buffet heb ik er ook een ontdekt!

— En hier nog een, op dat rooktafeltje! riep een tweede agent uit.

Het sombere gelaat van den inspecteur verhelderde eenigszins.

— Misschien helpt het ons wat! zeide hij. Ik zal er eenige afdrukken van maken!

Hij nam de daartoe benodigde voorwerpen uit een kleine handtasch, bestrooide de vingerafdrukken heel voorzichtig met een zeer dun laagje harspoeder, en copieerde zoo eenige der afdrukken op een speciaal geprepareerd papier.

— En nu kunnen we wel gaan! zeide hij. Meer valt er niet te zoeken!

Nog denzelfden nacht bestudeerde Sullivan

het afdrukken-album van Scotland Yard tot zijn slapen er van bonsden.

Vier afdrukken vond hij, die met wat goeden wil eenigszins geleken op degene, die hij op de meubels in de woning van den Rus had gevonden.

Hij liet de vier inbrekers en dieven, waarbij die afdrukken behoorden, arresteeren.

Een voor een konden zij een afdoend en onweerlegbaar alibi bewijzen, en Sullivan moest hen nolens volens, weder vrij laten.

Daarmee gingen twee dagen heen.

Op den derden dag bracht de post hem een pakje, waaruit, nadat hij het had opengemaakt, een zeer dunne gummi handschoen viel, waarvan de vingertoppen heel fijne inkervingen vertoonden, zooals men ze in de menschelijke huid ook vindt. Er was een briefje bij, heel kort, maar dat den armen Sullivan drie dagen lang van zijn slaap beroofde:

Waarde heer en vijand!

Een nauwkeurige beschouwing van dezen handschoen zal u duidelijk maken, dat gij beter deed, geen onschuldigen meer lastig te vallen en een einde te maken aan deze reeks volmaakt nuttelooze arrestaties.

JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering bevat:

Tusschen de Wolven

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,

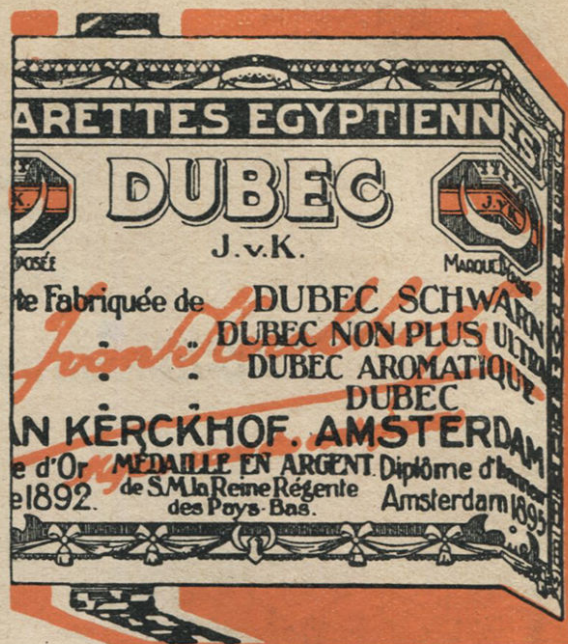
door hem zelf verteld.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885